

ADEVĂRUL PREZENT

și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

IARNA 2021
AD 2021 - AM 6150
Nr. 12

CUPRINS:

DUMNEZEU SĂ LE BINECUVÂNTEZE	
AMINTIREA.....	66
OMAGIU PASTORULUI JOHNSON.....	68
TIMPUL DE SECERARE.....	72
O NOAPTE FĂRĂ LUCRARE DE SECERARE.....	73
SERVICIILE SPECIALE PENTRU ULTIMII MEMBRI.....	74
PRIVILEGIILE ROBULUI ACELA.....	75
CEATA LUI GHEDON.....	77
SECERAREA A ÎNCEPUT ÎN OCTOMBRIE 1874.....	80
ÎNTREBĂRI BEREENE PENTRU STUDIUL DE MAI SUS....	84
ÎNTREBĂRI DE INTERES GENERAL.....	86

„[Mielul] a deschis al șaptelea sigiliu.” „V-ați apropiat de Muntele Sion și de Cetatea Dumnezeului cel Viu, Ierusalimul ceresc... Vedeți să nu refuzați pe Cel ce vorbește ... spunând: Eu clatin încă o dată, nu doar pământul ci și cerul... De aceea, primind o Împărăție care nu poate fi clătinită, să avem har prin care să servim plăcut lui Dumnezeu, cu reverență și teamă evlavioasă.” „Cristos venind ca Mare Preot ... printr-un Tabernacol mai mare și desăvârșit ... obținând o răscumpărare eternă.” — Apoc.8:1; Evr.12:22,25,26,28; 9:11,12.

DUMNEZEU SĂ LE BINECUVÂNTEZE AMINTIREA

„Cel drept va fi în amintire pentru totdeauna” (Psalmii 112:6).

DUMNEZEU își aduce aminte de cei drepti cu viață veșnică, „dar nimicește pe toți cei răi” (Psalmii 145:20). De asemenea, cei drepti vor fi onorați și ținuți în amintire veșnică de către cei care apreciază standardele adevărului și dreptății și, mai ales, de către cei care au primit binecuvântări de la ei. „Cei înțelepți [învățători, nota explicativă; învățători ai înțelepciunii adevărate care vine de sus] vor străluci ca strălucirea întinderii cerului; și cei ce întorc pe mulți la dreptate vor străluci ca stelele pentru totdeauna și întotdeauna” (Daniel 12:3). Lucrarea și osteneala lor din iubire nu vor fi uitate niciodată de semenii lor recunoscători. Ei vor fi ținuți în amintire veșnică.

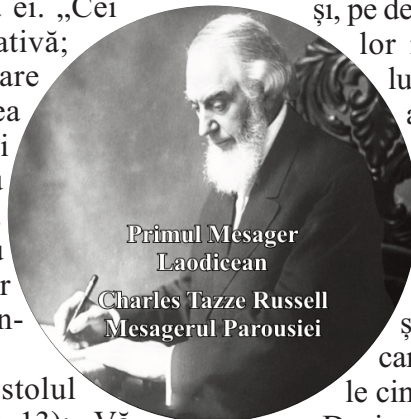
În armonie cu acest principiu, apostolul Pavel îndeamnă (în 1 Tesaloniceni 5:12, 13): „Vă rugăm dar, fraților, să recunoașteți pe cei care se ostenesc între voi și vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc; și să-i prețuiți nespun de mult, în dragoste, datorită lucrării lor”. Unii ar putea interpreta în mod greșit acest lucru ca fiind „închinare la îngeri” (ceea ce este interzis: Coloseni 2:18; Faptele 14:14, 15; Apocalipsa 19:10; 22:8); totuși, trebuie cu atenție să facem deosebire.

Cu siguranță, sfântul Pavel nu ar avertiza frații în Coloseni 2:18 să nu se închine la îngeri (mesageri) ca apoi în 1 Tesaloniceni 5:12, 13 să-i roage să facă acest lucru! Este o diferență mare între (a) venerarea, adorarea, închinarea și omagierea lor (vezi PT 1952, pag. 71-76) și, pe de altă parte, (b) recunoașterea și aprecierea lor nespun de mare, în dragoste, datorită lucrării lor, a osteneții lor pentru Domnul, adevăr și frați. În sensul acesta din urmă, și nu în sensul de închinare la ei, cei din poporul Domnului care apreciază cum se cuvine osteneala iubirii și binecuvântările primite din exemplele Mesagerului Parousiei și Mesagerului Epifaniei, precum și desfășurarea prețioasă a Adevărului pe care Domnul ni l-a dat prin intermediul lor, le cinstesc amintirea.

Deși am primit multe binecuvântări de la oamenii drepti ai lui Dumnezeu din vremurile Vechiului Testament (Evrei 11) și de la sfinții din vremurile Noului Testament de dinaintea perioadei Laodiceea, mai ales de la apostoli și de la alți membri ai stelelor din acea perioadă, este deosebit de potrivit ca să-l iubim și să-l apreciem nespun de mult pe Îngerul Bisericii Laodiceene, pe membrii stelei pentru perioadele Parousia și Epifania; căci prin intermediul lor Domnul ne-a dat marele ospăț de Adevăr care a devenit convenit la timpul Venirii Sale a Doua (Matei 24:45-47; Luca 12:37-44; Apocalipsa 3:20; 19:5-10). Ei sunt acei bărbați conducători, unul fiind al șaptelea și altul al optulea (Mica 5:5).

Memoria Fratelui Russell și a Fratelui Johnson merită să fie păstrată printre noi înmiresmată, și acest lucru se poate face cel mai bine printr-o folosire fidelă a Adevărului cu care ei ne-au servit și printr-o copiere loială a exemplilor lor sfinte întrucât ei l-au urmat pe Cristos (1 Corinteni 11:1, 2; Filipeni 3:17, 18). Făcând așa vom contribui la faptul ca amintirea lor să fie continuu binecuvântată pentru noi și pentru alții, acesta fiind cel mai bun mod de a celebra viața și moartea lor.

Dacă este planificat un serviciu memorial, adunarea ar putea deschide serviciul folosind cântările preferate ale Fratelui Russell și Fratelui Johnson, 273 [152, n.e.] și respectiv 299, și să dea mărturie în privința beneficiilor câpătate din slujirea lor. Un astfel de serviciu memorial se va dovedi util, nu numai mărindu-ne aprecierea pentru binecuvântările primite prin slujirea acestor doi Mesageri, ci și reînnoindu-ne hotărârea de a fi credincioși atât Adevărului Cuvântului lui Dumnezeu cât și Spiritului Adevărului cu care ei ne-au slujit. Avem nevoie de acesta mai ales având în vedere că mulți au încetat să apere și au respins învățăturile și aranjamentele date de Domnul prin intermediul lor. Am văzut, în diferite grade, o îndepărtare de Adevărul Parousiei și de Spiritul lui din partea majorității celor care au susținut

Primul Mesager
Laodicean
Charles Tazze Russell
Mesagerul Parousiei

ADEVĂRUL PREZENT și Vestitorul Epifaniei lui Cristos

Revistă religioasă independentă publicată de

BIBLE STANDARD MINISTRIES
LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT
4 numere pe an (primăvara, vara, toamna, iarna)

Editor:

Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, U.S.A.

Editorul versiunii românești ad interim:

Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență:

SLUJIRILE STINDARDUL BIBLIEI
MIȘCAREA MIȘIONARĂ LAICĂ
R. Moldova, or. Chișinău
email: stindardul.bibliei@gmail.com

Ediții în alte limbi:

engleză, franceză, germană, poloneză, portugheză, tamilă,
malayalam, kannada, ucraineană și lituaniană.

Fiind independentă de toate sectele, partidele, organizațiile și crezurile oamenilor, dar stând alături de Dumnezeu în măsura în care înțelege Cuvântul Său, această revistă reprezintă:

- Apărarea adevărului Parousiei dat de Domnul prin „Robul acela”, ca bază pentru toată dezvoltarea ulterioară a Adevărului;
- Apărarea aranjamentelor, statutului și testamentului dat de Domnul prin „Robul acela”, ca fiind obligatorii pentru controlul Corporațiilor și Asociațiilor printre poporul adevărului; și de asemenea
- Expunerea și apărarea desfășurării Adevărului Epifaniei-Basileii ca hrană la timp convenit pentru poporul Domnului, după cum binevoiește El să o ofere.

odinioară că Fr. Russell era Pastorul lor și l-au recunoscut ca fiind „administratorul credincios și înțelept” prin care Domnul le-a dat „porția de mâncare la timpul cuvenit”. Nu numai aceasta, dar de asemenea am văzut, și mai vedem încă, pe mulți respingând lumina Adevărului Epifaniei pe care Domnul a revărsat-o pe cărarea noastră prin slujirea Mesagerului Său al Epifaniei.

În timp ce mulți au respins o mare parte a Adevărului Parousiei și Epifaniei fără să-l fi acceptat vreodată, alții l-au acceptat și s-au bucurat de el pentru o vreme pe când mergeau în lumina lui și apoi, mai târziu, au respins părți ale lui, devenind apostatați și „contrari adevărului, oameni stricați la minte, dezaprobați în ceea ce privește credința” (2 Timotei 3:8, Diaglott). Să fim atenți, dragi frați, să nu mergem pe „căile lor desfrânate” (2 Petru 2:2).

Să studiem sârguincios Scripturile cu ajutorul scrierilor Adevărului Parousiei și Epifaniei și cu atenție să le practicăm învățăturile și să ne conformăm viețile după principiile lor. Un alt mod prin care îi putem onora pe Mesagerii Parousiei și Epifaniei este să apărăm și să mărturisim Adevărul pe care Domnul ni l-a dat prin scrierile lor. Să fim deci foarte activi în a da pâinea vieții altora.

DOI BĂRBAȚI CONDUCĂTORI AI BISERICII LAODICEENE

Charles Taze Russell a fost Mesagerul Parousiei (Matei 24:45-47): „Cine este robul credincios și înțelept, pe care l-a pus domnul său peste casa lui, ca să le dea mâncarea la timp?” El a fost credincios în lucrurile mici și mari. El a fost înțelept în ceea ce privește cuvintele, metodele, planurile, aranjamentele și lucrările sale. El a fost plin de credință, speranța și cunoștința care înțeleptesc. El a fost un exemplu de stăpânire de sine și de răbdare care întăresc. El a practicat acea evlavie și iubire frățească care fac pe cineva să fie drept; și a fost o expresie vie a acelei bunăvoințe care face pe cineva să fie iubitor. El a exemplificat frumos smerenia, blândețea, îndelunga răbdare și îngăduința. Curajul, sârguința, uitarea de sine, dărnicia, amabilitatea și modestia lui au fost cele mai izbitoare. El a fost un creștin model atât pe cât imperfecțiunea adamică a permis să fie vreunui dintre copiii căzuți ai lui Adam.

Ca ochi special al Domnului, funcția sa nu era numai să vadă lucrurile pe care Domnul voia ca el să le vadă pentru înaintarea cauzei Sale; ci el de fapt a făcut lucrarea de a le vedea. Ca mână a Domnului, el a supravegheat de fapt lucrul de secerare și spicuire a grâului până s-a sfârșit cu succes, de strângere a unui număr destul de mare al Marii Mulțimi și al Vrednicilor Tineri, de insuflare a vieții în Sionismul lăncezitor, de legare a împăraților și prinților Creștinătății și de executare a judecăților scrise, precum și de supraveghere indirectă a strănerii și legării neghinei. Pe lângă faptul că a supravegheat aceste mari lucrări, el a participat personal la fiecare și a fost mai eficient în ele decât oricare alt individ. Da, Pastorul Russell a fost privilegiat în aprilie 1877 să facă anunțul: „Iată Mirele!”

Paul S.L. Johnson a fost Mesagerul Epifaniei. El a fost un bărbat conducător. În Apocalipsa 19 citim despre un mesaj pe care trebuia să-l declare Mesagerul Epifaniei; că el, ca o voce ieșită din tron, urma să dea Marii Mulțimi o însărcinare, spunând: „Domnul Dumnezeu cel atotputernic domnește! A venit nunta Mielului și soția lui s-a pregătit”. Apoi, chemarea către Marea Mulțime: „Binecuvântați *sunt* cei ce sunt chemați la cina nunții Mielului”. Mesajul acesta a venit din partea Mesagerului

Epifaniei, pentru că Mesagerul Parousiei nu a dat niciodată acest mesaj. Nu a fost cuvenit pe vremea lui; i-a revenit Mesagerului Epifaniei să-l dea. „Și am căzut la picioarele lui (ale Mesagerului Epifaniei) pentru a mă închina lui. Iar el (Fratele Johnson) mi-a spus: «Vezi, nu face aceasta; eu sunt împreună-rob cu tine și cu frații tăi»”! Mesagerul Epifaniei a fost unul dintre frații noștri. Lăudat fie DOMNUL! Unul dintre mesajele sale la despărțire ne avertizează să nu ne închinăm la îngeri. Nu trebuie să ne închinăm

Mesagerului Parousiei sau Mesagerului Epifaniei; cu toate acestea, le putem apăra învățăturile (PT 1952, pag. 72; PT 1950, pag. 192, 193).

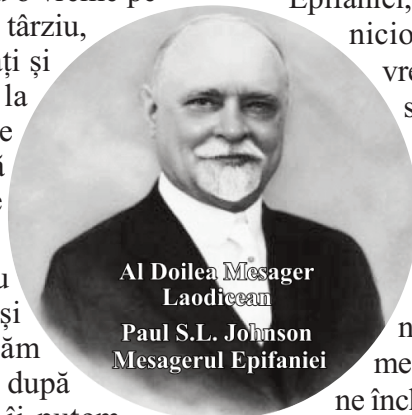
Pe 22 octombrie 1950 ultimul bărbat conducător și-a sfârșit locuirea temporară pe pământ, și acum trăim dincolo de vremea celor patruzeci și nouă de membri ai stelelor și de slujirile lor către Biserică, totuși ținem cu credincioșie la Adevărul pe care DOMNUL l-a dat prin membrii acelor stele pe care El i-a ținut în mână Sa dreaptă, sprijinindu-i. O, ei aveau imperfecțiuni, ei nu erau perfecți. Dar atunci când putem dovedi ceea ce ei au scris cercetând Scripturile la fel ca bereenii din vechime, pentru a vedea dacă aceste lucruri sunt așa, și aflăm că Cuvântul lui Dumnezeu sprijină învățăturile, atunci putem ține la aceste învățături orice-ar fi și DOMNUL ne va da victoria. Adevărul aruncat la pământ se va ridica din nou.

Rugăciunea noastră ca Dumnezeu să le binecuvânteze amintirea să nu se sfârșească doar în cuvinte. Ea să fie exprimată prin fapte. Cum deci, putem noi coopera cu Domnul la transmiterea mai departe a influenței binecuvântate a amintirii lor? În primul rând, putem face acest lucru imitând caracterul lor și încurajând pe alții să-l imite. Uitându-ne cu admirație la caracterele lor așa cum s-au arătat în viața și lucrarea lor, vom avea în mințile și inimile noastre gândurile unor trăsături nobile de caracter, bine dezvoltate, întărite, echilibrate și cristalizate. Să nu facem aceste lucruri sub forma închinării la îngeri!

HRANA TREBUIE SĂ FIE ATRACȚIA

„Iar el le-a spus: Oriunde este trupul [stârvul, hrana], acolo se vor aduna vulturii” (Matei 24:28; Luca 17:37).

Leția este că *în ziua aceea*, când Domnul va aduna pe poporul Său din cele patru vânturi ale cerului – din toate părțile Bisericii – El îi va atrage așa cum vulturii

Al Doilea Mesager
Laodicean
Paul S.L. Johnson
Mesagerul Epifaniei

sunt atrași de hrană, pentru care ei au văzul ascuțit și apetitul sporit; că la timpul convenit Domnul va da hrana potrivită, și poporul Său adevărat o va recunoaște și se va aduna la ea; cei pregătiți și vrednici vor fi luați, iar ceilalți lăsați. Hrana „adevărului prezent” (trupul sau stârvul) dată acum de Domnul nostru și adunarea poporului Său prin ea și la ea, corespund exact cu descrierea acestei profeții. Chemarea actuală nu este să iasă dintr-o „moară” pentru a intra în altă „moară”; nici să iasă dintr-un „pat” pentru a intra în altul cam de aceeași mărime. Nu este adunarea de către un om sau de către mai mulți oameni la el sau la ei, într-o nouă denotație; ci o strângere împreună la Cristos Însuși, adevărul și singurul Stăpân și Învățător.

Unde și când a existat vreodată înainte o astfel de recunoaștere publică a tuturor celor care se încred în sângele prețios al lui Cristos și care sunt consacrați Lui, ca o singură casă a credinței, toți frați, și un singur Legiuitor, Cristos, indiferent de crezurile și dogmele umane asupra altor subiecte? Niciodată și nicăieri, din zilele apostolilor, în măsura în care putem noi judeca.

Mai mult decât atât, este vrednic de remarcat faptul că în legătură cu alte mișcări a existat mare abilitate umană, oratorie etc., dar nu cu actuala strângere la Domnul. Aici toată atracția este *adevărul*, hrana spirituală pe care o dă Isus; înfloriturile și oratoria umană își găsesc puțin loc de exercitare aici; ele lipsesc dar se găsește ceva mai bun. Cei adunați și cei care adună se strâng împreună pentru că flămânez și însetează după dreptate, și ei

găsesc partea satisfăcătoare pe care Însuși Domnul a dat-o; și fiecare mănâncă din ea pentru sine.

Cei care nu trăiesc aproape de Dumnezeu și de Isus nu pot cunoaște și nici nu pot aprecia puterea nelimitată pe care Ei o dau pentru orice vreme de nevoie celor consacrați care crezând cer cu credință și care caută sârguincios și cugetă la Cuvântul, Spiritul și providențele lui Dumnezeu pentru răspuns la rugăciunile lor.

„Nu cunoști? N-ai auzit *că* Dumnezeu cel etern, Iehova, Creatorul marginilor pământului, nu obosește, nici nu-Și poate pierde puterea? Priceperea Lui nu *poate* fi pătrunsă. El dă tărie celui obosit și mărește puterea *celui lipsit* de puteri. Tinerii [lumii, care nu caută puterea lui Dumnezeu] vor fi storși de puteri și vor obosi și bărbații tineri [în floarea vârstei și plini de toată puterea pe care o poate da lumea] se vor împiedica și vor cădea, dar cei care se sprijină pe Iehova *își* vor înnoi puterea; se vor înălța pe aripi ca vulturii; vor alerga [cu puterea tare pe care o dă Dumnezeu] și nu-și vor pierde puterea [Galateni 6:9]; vor umbla [pe cărările dreptății, după cum arată Dumnezeu calea – Psalmii 23:3] și nu vor obosi” (Isaia 40:28-31). Ce moștenire avem noi cei care așteptăm pe DOMNUL, ne înnoim puterea și ne înălțăm ca vulturii!

Adevărul este puternic și va triumfa. Fie ca noi să-l promovăm cu zel, mai degrabă decât să împiedicăm sau să ne opunem cursului său! Și fie ca el să aibă un curs liber și să fie glorificat de către noi!

PT №775, 2021, 34-36

OMAGIU PASTORULUI JOHNSON

DISCURSUL acesta a fost ținut pe 31 mai 1947 la o Convenție Generală care a avut loc la Hotelul Detroit-Leland [din Detroit, Michigan], la șase luni după ce a avut atacul de tromboză coronariană pe 19 noiembrie 1946 (vezi PT 1947, pag. 14). Fratele și sora Hedman au avut privilegiul de a participa la această convenție și de a asculta acest discurs minunat. Acesta a fost unul dintre ultimele sale discursuri ținute fraților personal. În discurs este arătată [în ciuda stării sale slăbite] o capacitate analitică considerabilă plus un discernământ profund asupra subiectului, mai ales că l-a ținut fără a avea vreo notiță sau Biblia la îndemână, așa cum era el obișnuit să țină discursuri. Dragul nostru Frate Johnson a fost într-adevăr un uriaș intelectual umplut cu Spiritul sfânt și Cuvântul lui Dumnezeu. El a prezentat excelent adevărurile biblice. Această vorbire ținută aproape de sfârșitul slujirii sale pământești a arătat, de asemenea, spiritul său profund de consacrare și iubire.

În articol sunt păstrate unele gânduri personale și modificările făcute sunt minore, articolul în sine fiind o transcriere de pe notițele stenografice. Cititorul ar trebui să-și amintească faptul că discursul a fost ținut în

anul 1947, cu trei ani înainte de moartea Fratelui Johnson, și nu a fost actualizat. Fie ca vorbirea aceasta să fie o binecuvântare bogată pentru toți cititorii noștri și fie ca ea, de asemenea, să aducă onoare și glorie lui Dumnezeu datorită mării Sale iubiri.

„AU TRECUT 71 DE ANI DE LA MOARTEA PASTORULUI JOHNSON ÎN ANUL 1950”

„Cel ce are poruncile mele și le ține, acela este cel ce mă iubește; și cel ce mă iubește va fi iubit de Tatăl meu și eu îl voi iubi și mă voi arăta lui” (Ioan 14:21).

Acest text apare în ceea ce eu [Fratele Johnson] consider că este cel mai bun discurs rostit vreodată pe pământ. Sunt două discursuri ale lui Isus care sunt deosebit de frumoase. Unul este Predica de pe Munte, celălalt este vorbirea Sa către discipolii Săi în camera de sus. Textul acesta este preluat din cel din urmă discurs. Eu cred că vorbirea din urmă este cea mai aleasă. Cred că Isus a pus în acea vorbire cele mai bogate gânduri pe care le puteau primi discipolii. Discursul acesta începe la mijlocul capitolului 13 de la Ioan și continuă până la capitolul 17. De-a lungul acestei vorbiri, cu umbra crucii atârând peste El, Isus a avut totuși liniște sufletească, resemnare față de voința Tatălui.

Vorbirea din seara aceasta va fi o vorbire textuală. Există trei tipuri de predici care au fost dezvoltate în istoria Bisericii Evanghelice: (1) predica tematică, în care este explicat un subiect; (2) predica explicativă, în care este ales și explicat un pasaj sau un capitol extins din Scripturi, astfel încât liniile de gândire conținute acolo să fie aduse în atenția și vizorul ascultătorului; de exemplu, în prelegerea cu privire la Ioan 17, voi explica capitolul acela propoziție cu propoziție, verset cu verset; acest tip de vorbire explică un pasaj sau un capitol din Biblie; și (3) predica textuală care se bazează pe textul în sine și evidențiază detaliile fiecărei fraze și a fiecărui cuvânt din text.

Predica din seara aceasta va avea mai mult un caracter textual dar și puțin tematic. Deci vedem că există un al patrulea tip de discurs: mixt [care combină mai multe tipuri, chiar pe toate trei împreună]. Dar voi ține această vorbire textuală, care oricum are un subiect, iar subiectul se află în textul: „A-l iubi pe Isus”.

Prima propoziție spune: „Cel ce are poruncile mele și le ține, acela este cel ce mă iubește”. Poruncile sunt de obicei preceptele, instrucțiunile cuvântului lui Dumnezeu, de exemplu, cele Zece Porunci (Exodul 20). Acesta este sensul restrâns al cuvântului „porunci”.

Există un sens mai larg, așa cum îl are textul nostru din această seară. Pastorul Russell a explicat corect, că în 1 Timotei 1:5: „Scopul poruncii este dragostea dintr-o inimă pură și dintr-o conștiință bună și dintr-o credință neprefăcută”, cuvântul „poruncă” înseamnă întregul cuvânt al lui Dumnezeu; adică, scopul întregului Cuvânt al lui Dumnezeu este să lucreze aceste trei lucruri în noi. Tot ceea ce Dumnezeu ne-a dat în Cuvântul Său este în realitate o instrucțiune, o poruncă. Aceasta include doctrinele, preceptele, promisiunile, îndemnul, profețiile, istoriile și tipurile Bibliei.

[În E12, pag. 744-794, Fratele Johnson a explicat amănunțit și complet aceste șapte feluri de învățături ale Bibliei, care au patru întrebări în conformitate cu 2 Timotei 3:15-17. Fratele Johnson notează că ordinea de idei din aceste versete este aceea că Biblia ne arată (1) ceea ce trebuie să credem – „doctrină”; (2) ceea ce nu trebuie să credem – „infirmare”; (3) ceea ce nu trebuie să facem și să fim – „corectare”; și (4) ceea ce trebuie să facem și să fim – „instruire în dreptate”. Fratele Johnson ne-a învățat, de asemenea, că instrucțiunile lui Dumnezeu către poporul Său sunt Cuvântul Său sub forma învățăturilor Sale, iar sfatul Său este Cuvântul Său sub forma planului Său, care constă dintr-un șir de adevăruri, fapte și aranjamente, dintre care nimic nu ar trebui să provoace răzvrătire sau dispreț (Psalmii 107:10, 11). Astfel, trebuie să ținem cu sfințenie atât la Adevăr cât și la aranjamentele sale.]

Cu adevărat, noi am primit aceste porunci din abundență. Aceasta mă face să exprim un al doilea gând: Există diferite grade de a da ascultare față de porunci.

Pentru a explica: noi am fost cu toții păcătoși și totuși Dumnezeu trebuie să rămână drept. Deci, Dumnezeu cere fiecărei ființe umane să trăiască potrivit dreptății. Dar există diferite grade de dreptate: de exemplu, cel care se îndreaptă de la condiția Taberei la aceea a Curții, care tipifică pocăința față de Dumnezeu, are mai puțină cunoștință despre poruncile lui Isus decât cel care a trecut cu mult de pașii îndreptățirii, sfințirii și eliberării.

ASCULTARE DE PORUNCILE LUI ISUS

Textul nostru insistă asupra faptului că trebuie să dăm ascultare în măsura gradului de cunoaștere a Cuvântului pe care îl avem. Prin aceasta demonstrăm că Îl iubim pe Isus. Dacă Tăbărașii sunt credincioși față de ceea ce au, aceasta îi va îndrepta spre Curte și acolo le va fi crescută cunoașterea poruncilor și, prin urmare, vor fi ajutați din ce în ce mai mult să-l iubească pe Isus. Ne demonstrăm iubirea nu atât prin cuvintele noastre (deși sunt incluse și ele), ci prin faptele noastre. Nu este suficient să cunoaștem Cuvântul – mulți au o cunoștință intelectuală splendidă și totuși viața lor neagă Cuvântul pentru că nu trăiesc la înălțimea a ceea ce știu. Așadar, acesta este modul în care ne demonstrăm iubirea.

Am ținut noi poruncile când am mers din Tabără spre Curte? Când am privit la perdea? Dacă le-am ținut, am avut o măsură de iubire față de ele. Dacă am dat ascultare atât cât a fost necesar și dacă am răspuns la Cuvântul deja dat și ne-am predat lui, aceasta ne pregătește pentru mai multe din Cuvânt. Dar, după ce ne-am predat față de Cuvânt, trebuie să vină întotdeauna această iubire pentru Isus, în măsura în care noi înțelegem locul Său în Plan și relația noastră cu El. Astfel, acest lucru explică de ce unii cresc în har, în cunoștință și primesc mai multe posibilități de a servi, iar alții nu. Unii pot vorbi multe despre aspectele instrucțiunii, îndreptățirii, sfințirii și eliberării, dar nu împlinesc ceea ce spun. Îmi pare rău că este așa, dar asta este. Ei demonstrează astfel că nu-l iubesc pe Isus. Așadar, aceasta este dovada dacă îl iubim pe Isus sau nu.

A-L IUBI PE ISUS

Ce vrem să spunem prin a-l iubi pe Isus? Vrem să spunem mai multe lucruri: (1) bunăvoința pe care i-o dăm Lui datorită binelui pe care El ni l-a făcut din marea iubire pe care El ne-a dăruit-o atunci când și-a dat viața pentru noi. Nu există o iubire mai mare decât aceasta, cu excepția iubirii Tatălui atunci când s-a lipsit de Fiul Său. (2) Încetul cu încetul, o altă iubire se formează în inimile noastre – iubirea dezinteresată, o iubire care își găsește plăcerea în El pentru că El [cu excepția Tatălui] este însăși personificarea a tot ceea ce este bun. Noi îl iubim pentru că El este atât de vrednic de iubit, însăși exemplificarea bunătății, însăși imaginea pentru noi a caracterului Tatălui. Aceasta este o iubire separată și distinctă de obligație, fiind mai degrabă din plăcerea în principii bune. Isus este cu adevărat însăși întruchiparea a tot ceea ce este frumos,

minunat, de apreciat și adorabil. Noi căpătăm felul acesta de iubire pentru El venind la Adevăruri mai înalte.

Noi însă nu renunțăm la iubirea noastră din datorie, căci acum nu îl iubim numai pentru binele pe care El ni l-a făcut nouă, ci îl iubim pentru ceea ce este El. Acest fel din urmă al iubirii îl obținem pe măsură ce răspundem la învățăturile pe care le primim la etapa îndreptățirii, dar mai ales la etapa consacrării. La consacrare noi îl vedem pe El ca pe idealul, modelul pe care vrem să-l imităm, exemplul pe care vrem să-l urmăm, Cel în care ne găsim plăcerea [alături de Tatăl] mai presus de toți ceilalți. Cu cât obținem mai mult Adevăr, cu atât dezvoltăm o iubire mai mare; cu cât iubirea este mai mare, cu atât mai mult El ne umple cu Adevăr; și pe măsură ce suntem receptivi ținând acele porunci, iubirea noastră se mărește etc. Este o chestiune de a da și de a primi până la sfârșitul căii noastre. Pe măsură ce suntem receptivi El ne atrage din ce în ce mai mult în comuniune intimă cu Sine.

Una dintre mărturiile Spiritului este aceasta: îl iubim noi pe Isus? Nu prin declarații cu voce tare care ne fac cuvintele să hodorogească la urechile celor care ne aud dovedim că îl iubim pe Isus, pentru că viața noastră nu este în armonie cu cuvintele noastre; așa cum spune zicala: „Faptele tale vorbesc atât de tare, încât nu pot auzi niciun cuvânt pe care îl spui!” Nici prin dorințe, care sunt suficient de bune, nu dovedim că îl iubim pe Isus, dar dacă se opresc la dorințe, vom obține speranțe fără sprijin și cu acestea nu vom intra în Împărăție. Trebuie să ne sprijinim dorințele cu fapte. Niciunul dintre aceste lucruri nu arată că îl iubim pe Isus. Nici mărturiile mărețe, nici priceperea de a discuta și infirma eroarea nu arată că îl iubim pe Isus – căci toate lucrurile acestea pot fi făcute de minți strălucite care nu au Spiritul sfânt.

Ceea ce spune că îl iubim pe Isus este ascultarea noastră. O descriere frumoasă a celor care îl iubesc pe El este ceea ce ne dă Isus în acest text: „Cel ce are poruncile mele și le ține, acela este cel ce mă iubește”. Uneori este foarte greu de a da ascultare. Uneori este împotriva constituției noastre naturale și uneori poate fi exercitată numai cu mari cheltuieli de energie și cu pierderi. Toate aceste lucruri de mai mică importanță sunt bune, dar fraților, ele nu înseamnă nimic dacă nu avem iubire în inimile noastre. „Chiar dacă aș vorbi în limbile oamenilor și ale îngerilor, dar nu am dragoste creștină, devin ca o aramă sunătoare sau un chimval răsunător. Și chiar dacă aș avea dar de profeție și înțeleg toate misterele și toată cunoașterea, și chiar dacă aș avea toată credința încât să mut munții, dar nu am dragoste creștină, nu sunt nimic. Și chiar dacă aș împărți toate averile mele să hrănesc săracii, și chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, dar nu aș avea dragoste creștină, nu mi-ar folosi la nimic” (1 Corinteni 13:1-3).

„Va fi iubit de Tatăl meu”. Există anumite lucruri speciale date celor care îl iubesc pe Isus. Despre primul este spus în textul nostru: și Tatăl meu îl va iubi.

Ce înseamnă aceasta? Biblia spune că Dumnezeu a iubit atât de mult lumea – nu doar pe cei care l-au iubit pe Isus – încât El l-a dat pe singurul Său Fiu conceput. Este aceasta iubirea la care se referă Isus aici? Evident că nu, deoarece mulți nu-l iubesc pe Isus și nu primesc iubirea la care se face referire în acest text. Ce fel de iubire este deci aceasta? Nu este iubirea din milă față de lume care l-a făcut pe Dumnezeu să-l dea pe Fiul Său. Nu, mai degrabă textul nostru se referă la iubirea de a găsi plăcere în ei. Dumnezeu iubește inimile care sunt ca a Lui și a lui Isus. El îi iubește cu atât mai mult când aceștia devin mai ascultători, și cu atât mai mult se bucură Dumnezeu de ei când aceștia își dovedesc ascultarea în multe feluri pe care lumea nu le cunoaște.

Acum șase luni m-ați văzut, comparativ, cu totul sănătos, iar la două zile după aceea am fost lovit [de tromboză coronariană]. Totuși, Dumnezeu mi-a dat din iubire acea suferință. Cel mai mare privilegiu dintre toate este de a putea fi folosit de către Regele Regilor și de a reprezenta adevărul, dreptatea și sfințenia, și a fost o mare iubire din partea lui Dumnezeu, deoarece a arătat nu numai că Tatăl mi-a acceptat consacrarea, ci și că El mi-a dat atâtea posibilități de slujire încât consacrarea mea era aproape completată.

Lumea nu înțelege deloc aceste afirmații. Ba chiar am primit o scrisoare de la un frate care spunea: „Dumnezeu te-a lepădat. Ai fost Mesagerul Epifaniei până la un anumit timp; atunci Dumnezeu te-a lepădat făcându-te incapabil să-ți îndeplinești funcția”. Acesta a primit câteva numere ale ADEVĂRULUI PREZENT de când a trimis scrisoarea aceea și nu știu ce gândește acum. În timp ce trupul mi se frângea, Dumnezeu întărea pe omul dinăuntru, și acesta este omul pe care El îl iubește. Foarte puțin am suferit fizic înainte de a avea această experiență, dar, cu siguranță, acum îi pot compătimi mult mai mult pe cei care suferă. Chiar și Domnul nostru Isus a trebuit să treacă prin multe suferințe fizice.

Să presupunem că Dumnezeu mi-ar da înapoi sănătatea și puterea, astfel încât să scap de necazurile omenești – aș lua eu totul înapoi? Nu. Omul lumesc ar crede că aceasta este o nebunie, dar eu știu că Dumnezeu mă iubește și știe că am căutat să fiu ascultător, că, deși imperfect, El a făcut reconciliere punându-mă sub haina meritului lui Isus. Nu aș lua nimic înapoi. Este o dovadă pentru mine a iubirii lui Dumnezeu.

Dacă ești necăjit și suferi pentru cauza Adevărului, să nu te descurajeze aceasta, să nu te întristeze ca să disperi, să te faci să murmuri și să fii nemulțumit. Să fie un prilej pentru cântări de laudă și mulțumire care se urcă la Dumnezeu. Să-l onorăm pe Dumnezeu pentru orice expresie a iubirii pe care El ne-o arată. Nimic în lume nu este mai valoros. Astfel, aceasta este prima răsplată a ținării poruncilor.

În acest context Isus vorbește despre „cuvinte” și „ziceri” ca având aceeași semnificație ca și cuvântul „porunci” (vezi Ioan 14:23, 24). Se face referire la întregul cuvânt al lui Dumnezeu. Iar iubirea pe care Tatăl o va arăta celui care ține aceste porunci nu este iubirea comună pe care El o arată lumii care se află în starea ei pierdută, ci este iubirea specială pe care El o arată celor care sunt ai Săi. Cu cât mai mult ei trăiesc ca fiind ai Lui, cu atât mai mult iubirea pune un halo – o lumină sfântă în jurul lor, și ei merg, vorbesc, trăiesc și lucrează cu Dumnezeu. A ști că suntem iubiți de cea mai mare ființă din univers este un gând plin de glorie! Fie ca gândul acesta să ne inspire și să ne facă să hotărâm că de acum înainte toate vor fi pentru Isus!

„Și eu îl voi iubi”. În text este arătată încă o răsplată și aceasta este: „și eu îl voi iubi”. Isus este următoarea ființă cea mai mare din univers, cel pe care Tatăl îl iubește, l-a favorizat mai presus de toți ceilalți și i-a dat locul puterii principale ca executor al Său în toate lucrurile! Isus, care a fost Logosul puternic, prin care Dumnezeu a creat toate lucrurile, care s-a golit pe Sine de toată puterea și a devenit pruncul din Betleem, este cel care, când a ajuns la vârsta deplină a făcut o consacrare deplină Tatălui și a fost acceptat prin conceperea de Spirit sfânt, și apoi, timp de 3 ani și jumătate a reușit să depună atâta viață pentru Dumnezeu cât a pierdut Adam timp de 930 de ani! Ce caracter minunat a avut Isus! El are un caracter atât de rafinat pe cât poate o creatură să dezvolte. Desigur, caracterul lui Dumnezeu este superior.

Isus Își arată iubirea față de cei care țin poruncile Sale, chiar și în timp ce sunt la etapa pocăinței. „Iubindu-i pe ai săi ... i-a iubit până la capăt”. Acesta este Cel care ne iubește, care s-a temut la sfârșit că ar putea da greș și ar pierde chemările pentru Turma Mică, Marea Mulțime și Vrednicii Tineri. El este cel care a transpirat sânge, ceea ce se întâmplă doar extrem de rar. Se spune că regele francez [Ludovic al XIV-lea], care a ordonat uciderea hughenotilor, a transpirat sânge. Se poate întâmpla numai în cazuri extreme de disperare [o stare de slăbiciune sau de neputință].

Dacă Isus nu ar fi fost sleit de puteri, El nu ar fi suferit atât de mult. El este Acela care promite iubirea Sa specială celor care îl iubesc. Aceste două ființe cele mai mari din univers își oferă aici iubirea celui care îl va asculta, care va urma Mielului. Îmi amintesc că, odată am auzit un copil cântând imnul: „Isus mă iubește asta știu”, și noi, fraților, putem cânta cu ardoare simplă și credință de copil: „Isus mă iubește asta știu, căci Biblia așa îmi spune”. Iubirea aceea nu ne lasă nicio secundă în afara vederii Sale! Isus este cu tine în fiecare zi, El nu te uită nici pentru un minut. El le rânduieste pe toate în viața noastră pentru dezvoltarea noastră. Isus ne-a spus fiecareia dintre noi: Eu îl voi iubi dându-i puterea de pocăință; Eu îl voi iubi conducându-l pas cu pas prin diferitele etape ale îndreptării și consacrării,

și prin lupta bună a credinței. Eu sunt Căpetenia lui care veghează asupra fiecărei lupte, la fiecare lovitură pe care el o dă inamicului; Eu sunt acolo pentru a binecuvânta, a mângâia, a încuraja.

Vă amintiți cântarea: „Roagă-l pe Mântuitorul să te ajute, să te mângâie, să te întărească și să te țină, El vrea să te ajute, El te va purta”? Cântarea aceea mi-a venit mereu în minte și am cântat-o în liniște pentru mine în timpul bolii mele. Nu cu voce tare, ci pentru mine. Mai presus de toate mi-a venit în minte nr. 273 [„Domnul, un soare și un scut”]. De asemenea, nr. 299 [„Partea mea binecuvântată”]. Cântările acestea au fost mereu în mintea mea. Și am văzut cele Zece Cămile [învățăturile Bibliei] tropăind spre ajutorul meu de fiecare dată când am avut nevoie de ele în timpul apogeului bolii mele. Ele nu m-au lăsat niciodată. Isus nu ne lasă niciodată, nu ne părăsește niciodată. Iubirea Lui crește mereu pe măsură ce noi creștem mai mult în asemănarea Lui. Și astfel, aici avem al doilea rezultat al faptului că-l iubim pe Isus – El ne va iubi.

„Și mă voi arăta lui”. Mai este un rezultat: și eu mă voi arăta lui. Aceasta înseamnă că eu mă voi dezvălui Lui așa cum sunt și că dezvăluirea este treptată, care începe cu pocăința, continuă cu credința în El în timp ce intrăm pe Poarta Curții, crește în timp ce privim la Altar, în timp ce mergem către Ușa Tabernacolului, în timp ce ne aplecăm și ridicăm Primul Văl, ceea ce înseamnă moartea voinței noastre umane. Această manifestare se mărește în timp ce intrăm în Sfânta și vedem Lumina Sfeșnicului, mâncăm de pe Masa pâinii punerii înainte și jertfim la Altarul de Aur.

Aflăm mai multe despre funcția Sa, mai multe despre cine era El înainte de a veni în lume și despre cine este El după ce a plecat din lume. Isus spune: Eu îl voi face astfel încât să poată trăi cu mine și să devină una cu mine. Eu îi voi arăta exact ceea ce sunt. El se face de cunoscut nouă ca Învățător al nostru. El ni se arată ca Îndreptătorul, Sfințitorul și Eliberatorul nostru. Când ni se pare că suntem slabi și osteniți, El este Căpetenia noastră și oprește loviturile pe care noi nu le putem opri și ne întărește brațul; iar dacă suntem credincioși până la sfârșit, El ne va da victoria. Și nu numai în această viață El ni se va descoperi – este o revelație minunată pe care o avem aici – ci El ni se va face de cunoscut ca Mire, Cap al Mijlocitorului, Cap al Marelui Preot și ca Medic – El se va revela din orice punct de vedere al oricărei funcții pe care o are.

Ce lucru minunat este că am fost favorizați de Dumnezeu cu cunoașterea Adevărului, apoi ni s-a dat puterea de a-i da ascultare și [pe măsură ce ascultăm] suntem atrași mai aproape de Tatăl prin iubirea Sa și mai aproape de Fiul prin iubirea Sa! Acesta este unul dintre textele mele preferate. Vreau să spun că am dat aceste mărturii în discursurile mele deoarece cred că vă va face bine, nu ca să fac paradă în fața voastră, nu ca

să vă câștig compătimirea, ci ca să vă binecuvânteze. Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți!

[Dragi frați, fie ca amintirile noastre despre Mesagerul Epifaniei să rămână întotdeauna proaspete în inimile noastre. După ce am citit aceste cuvinte ale Adevărului putem recunoaște că există multe lecții pentru noi în acest text, după cum sugerează analiza făcută cu grijă de către Fratele Johnson. După cum s-a

spus: (1) Putem învăța poruncile Sale, (2) Le putem ține fiind ascultători față de ele. (3) Ne demonstrăm astfel iubirea pentru Isus. (4) Primim asigurarea că Dumnezeu și Isus ne iubesc. (5) Aflăm că Isus ni se face de cunoscut în mod general și în mod special în această perioadă a Epifaniei Sale, strălucirea vie a Venirii Sale a Doua].

PT №775, 2021, 44-47

TIMPUL DE SECERARE

„Trimite secera ta și seceră, pentru că a venit ora să seceri” – Apocalipsa 14:15, Diaglott.

„Cât timp este zi noi trebuie să lucrăm lucrările Celui care m-a trimis;
vine noaptea când nimeni nu poate să lucreze” – Ioan 9:4, Versiunea Îmbunătățită.

[Publicat pentru prima dată în noiembrie 1919 n.e.]

CUVÂNTUL seceriș, așa cum apare în literatura Adevărului, este folosit în două sensuri, adică într-un sens larg și într-un sens restrâns. În sens larg el cuprinde toată lucrarea făcută cu boabe simbolice de grâu de când sunt căutate până când sunt în siguranță în grânarul ceresc. În acest sens al cuvântului, atât în secerișul natural cât și în cel spiritual, și în Palestina și aici, sunt șapte procese diferite: (1) secerarea – separarea poporului Domnului de locul unde a crescut, de biserica nominală; (2) snopirea – strângerea lui în adunări; (3) uscarea – dezvoltarea lui în cunoștință și în har; (4) treierarea – încercarea lui în vederea întăririi caracterului; (5) vânturarea – separarea lui de cei din afară; (6) cernerea – separarea lui de membrii clasei Morții a Doua și ai Marii Mulțimi; (7) punerea în grânar – luarea lui în Împărăție. În sensul restrâns al cuvântului nu există decât un singur proces al secerișului, adică secerarea. În titlul acestui articol folosim cuvântul „secerare” și nu cuvântul „Seceriș” ca să nu creadă cineva că discutăm despre timpul tuturor celor șapte procese ale Secerișului, obiectivul nostru fiind să discutăm numai despre timpul secerării.

² Pe măsură ce studiem cuvântul *secerare*, observăm că și el este folosit într-un sens larg și într-un sens restrâns. În sensul larg al cuvântului el cuprinde lucrarea de spicuire precum și ceea ce numim de obicei lucrarea de secerare, în timp ce în sensul restrâns el exclude lucrarea de spicuire. În acest articol vom folosi cuvântul secerare care uneori va include lucrarea de spicuire iar alteori o va exclude. Contextul va arăta dacă folosim cuvântul în sens restrâns sau în sens larg.

³ Terminarea lucrării de secerare în sensul larg al cuvântului și terminarea sigilării celor Aleși pe frunțile lor sunt unul și același lucru. În articolul acesta, prin urmare, expresiile acestea vor fi folosite sinonimic. Vă rugăm să rețineți acest fapt.

⁴ Scripturile vorbesc despre sigilarea celor Aleși din două puncte de vedere – unul se referă la inimă (2 Corinteni 1:22; Efeseni 1:13; 4:30), celălalt se referă la cap (Apocalipsa 7:3-8; 14:1). În ambele cazuri sigilarea este o dovadă a aprobării celui sigilat de către Dumnezeu.

Sigilarea în inimă este imprimarea Spiritului împăcării cu Domnul, care își găsește plăcerea în toate căile Sale și arată interes față de ele, fie că sunt exprimate prin Spiritul, Cuvântul sau Providența Sa. Sigilarea pe frunte este acordarea suficientă a Adevărului așa cum este cuvenit pentru a da posibilitate cuiva, datorită cunoașterii lui, să scape de erorile poporului nominal al lui Dumnezeu din ambele Israeluri (Isaia 8:14) ieșind din mijlocul lor sau din lume și venind în mijlocul poporului Adevărului, pe parcursul timpului de secerare.

⁵ Nu este scopul acestui articol să pună în discuție sigilarea cu Spiritul sfânt a inimilor sfinților lui Dumnezeu; pentru că nu știm când exact se va termina felul acesta de sigilare a celor Aleși. Mai degrabă, scopul nostru în articolul acesta este să discutăm despre timpul terminării sigilării celor Aleși pe frunțile lor. Acum a venit lumina asupra acestui subiect, care nu era vizibilă în zilele scumpului nostru Pastor. Desigur că aceasta nu înseamnă că ne credem mai talentați intelectual decât el sau că Domnul ne privește pe noi mai bine decât pe el; căci el era cu mult superior nouă în ambele aceste privințe. Mai degrabă gândul nostru este că nu era cuvenit în zilele sale să fie cunoscută această trăsătură a Adevărului; dar că acum este cuvenit să fie cunoscută. Dacă această trăsătură a Adevărului ar fi fost clarificată lui și prin el, ar fi făcut imposibile încercările prin care Domnului i-a plăcut să separe pe Turma Mică de Marea Mulțime, ceea ce El face timp de câțiva ani. Prin urmare, Dumnezeu a ascuns de el lumina asupra acestui subiect astfel încât nu a putut fi pe deplin înțeles și nici explicat până la timpul acela când cunoașterea lui nu va interveni în scopurile Sale ci le va înainta, aceasta fiind metoda lui Dumnezeu în astfel de cazuri.

⁶ În articolul acesta dorim să punem înaintea poporului Domnului flămând după adevăr spre examinare mai multe raționamente biblice care dovedesc:

(I) *Că secerarea Turmei Mici (adică sigilarea pe frunțile lor, dar nu și celelalte aspecte ale Secerișului) s-a terminat înainte de moartea Pastorului nostru.*

(II) *Că secerarea a început în anul 1874; și*

(III) Că Pastorul nostru nu a învățat niciodată că secerarea a început în anul 1878 și că se va termina în anul 1918.

I. Secerarea s-a terminat înainte de moartea Pastorului nostru. Pentru a dovedi acest lucru aducem mai multe argumente:

O NOAPTE FĂRĂ LUCRARE DE SECERARE

⁷ Al doilea text ne oferă primul nostru argument, căci conform acestuia, este evident că, așa cum va veni un timp în experiența Bisericii când ultimul ei membru va fi fost conceput de spirit și sigilat pe frunte, tot așa și după aceea nimeni nu va mai fi conceput de Spirit în timpul rămas al Veacului Evanghelic. Mai mult decât atât, este evident, de asemenea, că acest membru al Bisericii conceput de Spirit și sigilat pe frunte la urmă va trebui să rămână în lume timp de câțiva ani, cel puțin pentru a dezvolta, întări, echilibra și cristaliza un caracter asemenea cu al lui Cristos, precum și a birui păcatul, eroarea, egoismul și spiritul lumesc; și că, prin urmare, vor trece mai mulți ani între sigilarea (secerarea) ultimului membru al Cristosului și trecerea lui dincolo de vâl; întrucât se înțelege de la sine că, la fel ca restul Noii Creații, acest membru al Cristosului găsit ultimul ar putea cădea din har; dar că el, fiind ultimul dintre cei credincioși, nu va cădea, așa cum ar fi putut să cadă și ceilalți dintre cei 144.000, dar prin credințioșie au fost păziți de cădere. Prin urmare, Biserica în trup trebuie să ajungă la o vreme în care, timp de câțiva ani, ea nu va mai putea secera membri ai Turmei Mici, toți sfinții credincioși fiind secerăți – o vreme care va fi o noapte în care nimeni nu poate lucra – ca *secerător*.

⁸ Felul de lucrare la care se face referire în textul nostru este, evident, *lucrarea de secerare*; căci acesta este felul de lucrare pe care Isus și Apostolii îl făceau în Israel atunci când Isus a rostit îndemnul exprimat în textul nostru („noi trebuie să lucrăm” [noi este redarea Manuscriselor Vatican și Sinaitic, care sunt cele mai bune]) (Ioan 4:34-38; 3:29, 30; Matei 9:35–10:5; Luca 9:1-6; Marcu 3:13-15). Prin urmare, lucrarea la care se face referire în acest text este lucrarea de secerare. Textul nu se poate referi la toate aspectele lucrării secerișului, care, pe lângă secerare și după ea, include snopirea, uscarea, treierarea, vânturarea, cernerea și punerea în grâнар; pentru că este de neconceput că va veni un timp, pe când Biserica este în trup, când membrii confrăți, fiind împreună, nu vor putea face nimic unii pentru alții după terminarea secerării dar înainte de a se termina celelalte șase aspecte ale secerișului. Scumpul nostru Pastor ne-a arătat că, după ce se va fi terminat secerarea, vom avea încă de făcut lucrarea de a ne ajuta unii pe alții să ne facem chemarea și alegerea sigură, printre altele, de exemplu, să punem în grâнар, să oferim ajutor final pregătit celor care trebuie în scurt timp să treacă dincolo de vâl, ceea ce, desigur, în cazul unora dintre ultimii membri ai Cristosului, va avea loc la câțiva ani după terminarea secerării sfinților.

⁹ Al doilea text vorbește despre o noapte care vine când nimeni nu poate să lucreze, adică nu mai poate să facă (nu fiecare parte a lucrării de seceriș, ci) lucrare de secerare. Despre această noapte se spune în multe alte Scripturi (Isaia 21:11, 12; Ioel 2:2; Amos 5:20 etc.). Suntem cu toții de acord că această noapte se referă la marele Timp de Necaz (Daniel 12:1; Matei 24:21, 22; 1 Tesaloniceni 5:1-5) care constă din trei etape marcate: război, revoluție și anarhie (1 Împărați 19:11, 12) însoțite de foamete și molimă (Ezechiel 14:21). Această noapte a început în fiecare țară pe măsură ce fiecare a intrat în Războiul Mondial, prima parte a marii strâmtorări, care a început atunci când primele țări au intrat în război în august 1914. Din motivul acesta noi recunoaștem că noaptea a început în anul 1914. Dar această noapte simbolică, la fel ca noaptea naturală, nu s-a așternut peste tot în același moment, ci mai degrabă s-a întins peste fiecare țară numai pe măsură ce fiecare s-a implicat în război. Deși nu toate guvernele au declarat război, toate națiunile au fost implicate în el; pentru că fiecare a fost afectată de război. Fiecare națiune este acum în noapte și a fost afectată de război. Astfel au fost implicate toate națiunile, chiar și cele care nu au declarat război. Prin urmare secerarea s-a terminat în toată lumea; sigilarea pe frunte a celor Aleși s-a isprăvit.

VĂTĂMAREA RĂZBOIULUI ARE LOC DUPĂ SIGILAREA CELOR ALEȘI

¹⁰ Strâns legat de textul nostru este gândul din Apocalipsa 7:1-3, pe care îl dăm ca pe a doua dovadă că sigilarea pe frunte a celor Aleși s-a isprăvit. Deoarece versetele acestea au fost, credem noi, interpretate foarte greșit în Vol. VII, le vom aduce în discuție și le vom explica pe scurt: „Și după [ce am văzut] acestea [în cap. 6] [eu, Turma Mică] am văzut [cu ochii naturali și cu cei ai minții] patru îngeri [mesagerii mâniei, C 165, adică (1) conducătorii, (2) aristocrații, (3) burghezimea și (4) muncitorii, care provoacă strâmtorarea și astfel toarnă suferințele, mânia Timpului de Strâmtorare; lucrătorii Secerișului nu sunt mesagerii mâniei după cum susține Vol. VII, ci sunt mesagerii păcii care vestesc și lucrează pentru pacea adevărată, Isaia 52:7; Efeseni 6:15] stând în picioare [fiecare grup se află în partea de societate de care aparține] pe cele patru colțuri ale pământului [pământul simbolic, societatea (cerurile simbolice nu sunt incluse aici) este împărțit în patru părți, fiecare corespunzând unuia dintre cei patru mesageri ai mâniei: (1) guvernul, (2) aristocrația, (3) burghezia, (4) muncitorimea], ținând [aceste grupuri, însuflețite mai mult sau mai puțin de egoismul lor, care în grupuri diferite a lucrat în diferite forme, au mers pe un drum care a împiedicat pe îngerii căzuți să aducă marea strâmtorare mai devreme de timpul convenit] cele patru vânturi [îngerii căzuți, care par să fie împărțiți în patru clase (Romani 8:38; Efeseni 6:12) care conduc pământul simbolic] ale pământului [societății], [așa] ca vântul [Războiul Mondial; vezi Comentariile Bereene la 1 Împărați 19:11

și la Apocalipsa 7:2. Acest „vânt” nu este „vârtejul de vânt”, care va surveni abia atunci când îngerii căzuți vor fi dezlegați mai mult decât au fost atunci când au provocat războiul, și ca atare vor avea mari conflicte între ei și vor produce în omenire vârtejul de vânt simbolic, revoluția și anarhia (Ieremia 25:29-33, în special vers. 32; 2 Împărați 2:1, 11 etc.). După cum sugerează acest text, vântul trebuie să preceadă vârtejul de vânt, care are loc ca rezultat al ciocnirii ostile a îngerilor căzuți, după „vânt”, 1 Împărați 19:11, 12] să nu sufle [să nu aducă strâmtorarea] peste pământ [societate], nici peste mare [masele neliniștite, răzvrătite și nelegiuite], nici peste vreun copac [cineva mare: Domnul consideră că poporul Său este mare; și conducătorii din cele patru părți ale societății sunt socotiți astfel de către susținătorii lor].

„Și am văzut [cu mintea și cu vederea naturală] alt înger [pe poporul lui Dumnezeu în capacitatea lor de a sluji cu Adevărul pe frații lor care nu sunt încă la Adevăr (C 303; Apocalipsa 7:3 – până când noi vom sigila – Ezechiel 9:2-5, 11), și nu Isus singur, după cum învață Vol. VII] urcând de la răsăritul soarelui [Isus și Biserica (Cristosul) sunt Soarele, Lumina Lumii, Ioan 9:5; Matei 5:14], având sigiliul [Adevărul așa cum este cuvenit] Dumnezeului cel viu [dat în Scripturi]; și [el] a strigat cu voce tare [ca Sare a pământului, Lumină a lumii și cetate așezată pe deal (Matei 5:13-16), cei credincioși au mustrat lumea cu un mare mesaj în ce privește păcatul, dreptatea și judecata viitoare (Ioan 16:8-11), această lucrare având un efect binefăcător asupra lumii, și după ce au insuflat astfel de principii, absorbite într-o oarecare măsură, au împiedicat într-o oarecare măsură egoismul omenirii să dea loc voinței depline a îngerilor căzuți și astfel au reținut aceste ființe necurate, care, dacă nu ar fi fost ținute sub control de] celor patru îngeri [cele patru grupuri ale omenirii arătate mai sus, ar fi adus cu mult timp în urmă asupra omenirii ravagiul Timpului de Strâmtorare], cărora le-a fost dat să vatăme pământul și marea [de aici se poate vedea în mod clar că acești patru îngeri nu reprezintă pe Turma Mică, după cum învață Vol. VII, a cărei lucrare în trup nu este să vatăme societatea organizată, nici pe oamenii nelegiuți și răzvrățiți, nici pe ea însăși, nici pe cei mari ai pământului – copacii simbolici din vers. 3. Cele patru clase de oameni, așa cum se arată în explicarea vers. 1, reprezentate de acești patru îngeri, sunt într-adevăr mesagerii mâniei, adică sunt cele care aduc marea strâmtorare, mânia, asupra oamenilor organizați în ordinea prezentă de lucruri; căci faptele desfășurate până acum dovedesc că este așa], spunând [dând ca învățătură de-a lungul Veacului Evanghelic principii cu privire la păcat, dreptate și judecata viitoare]: Nu vătămați [nu dați loc unor astfel de influențe necurate care vă vor face să vătămați] pământul [societatea], nici marea [masele răzvrătite, neliniștite și anarhice], nici copacii [atât copiii lui Dumnezeu cât și cei mari din societate], până când [noi, Biserica în

capacitatea ei de a da Adevărul fraților care încă nu-l au] vom sigila [lumina îndeajuns] pe robii Dumnezeului nostru [pe cei consacrați cu adevărat, care sunt credincioși puținului Adevăr pe care îl au] pe frunțile lor [în intelect într-un grad care îi va face capabili să scape din robia Israelurilor nominale].”

¹¹ Conform acestui pasaj, mai ales conform vers. 3, marea strâmtorare care a început odată cu vântul simbolic (Războiul Mondial), nu putea veni nicăieri până când, mai întâi, toți cei Aleși de acolo, deja sigilați, vor fi ieșit din Babilon. Nu înțelegem că acest verset învață că înainte de a începe să sufle acest vânt simbolic toți sfinții de pretutindeni vor fi sigilați; mai degrabă, am înțelege că vrea să spună că, pe măsură ce războiul s-a răspândit treptat de la o țară la alta, tot așa sigilarea se va termina treptat într-o țară apoi în alta, isprăvindându-se în fiecare țară înainte de a se implica în război. Astfel, toți cei Aleși din Marea Britanie, Rusia, Franța, Germania, Austria, Serbia și Muntenegru primiseră îndeajuns Adevăr prezent pentru a-i face capabili să părăsească Babilonul înainte de 1 august 1914; în timp ce unii erau încă în Babilon atunci, de exemplu în America, care nu aveau îndeajuns Adevăr prezent pentru a-i face capabili să „iasă din ea”. La aceștia însă s-a ajuns și li s-a dat îndeajuns Adevăr prezent pentru a-i face capabili să „iasă din ea” înainte de luna mai 1916, când America aproape a declarat război și de atunci a mers constant înainte spre război cu Germania, și astfel s-a implicat în Războiul Mondial. Același principiu se aplică celor Aleși din celelalte țări. Singura națiune din Europa care nu a declarat război în mod explicit este Scandinavia, inclusiv guvernele Norvegiei, Suediei și Danemarcei, care totuși, în mod separat, au sprijinit puternic și au suferit pierderi semnificative din fiecare parte și, astfel, se poate considera că au fost implicate în război. După ce s-a terminat războiul peste tot, în mod evident cei Aleși de pretutindeni fuseseră deja sigilați înainte ca ultima națiune să se fi implicat în război, ceea ce s-a realizat din cauza intensificării campaniei submarine din anul 1917. De aceea „Marea Campanie”, care a început după aceasta, da, chiar după ce America a declarat război, nu putea să fie o parte a lucrării de secerare sau de sigilare, după cum admit cei mai mulți din poporul Adevărului.

SERVICIILE SPECIALE PENTRU ULTIMII MEMBRI

¹² Biblia învață că *tuturor* sfinților, tuturor celor 144.000, li se va acorda onoarea de a executa răzbunare (spirituală) asupra națiunilor și pedepsire (spirituală) asupra poporului, de a lega pe împărați și prinți și de a executa asupra lor judecata scrisă (Psalmii 149:5-9). Acest lucru a fost făcut din toamna anului 1914 până în toamna anului 1916, după cum am arătat deja în ADEVĂRUL PREZENT (Vol. I, Nr. 6, pag. 83, col. 2, ultimul par., retipărit în Nr. 165 [AP, Nr. 7, pag. 35, par. 12, n.e.]), la care îi trimitem pe cititorii noștri pentru o discuție mai completă asupra acestui punct. În consecință, toți cei Aleși trebuie să fi fost sigilați pe frunte înainte de toamna

anului 1916 pentru a fi luat parte în această lucrare. Așadar, secerarea s-a terminat atunci.

¹³ Biblia învață că ultima lucrare a lui Ilie cel antitipic față de Israelul spiritual nominal, înainte ca acesta să piardă mantaua puterii de a fi purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu către Israelul spiritual nominal, a fost lovirea și despărțirea Iordanului (2 Împărați 2:8). Dar ca cineva să fie o parte a lui Ilie cel antitipic, acela trebuia să ia parte la ultima sa lucrare ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu către Israelul spiritual nominal (căci Ilie îi reprezintă pe Aleșii lui Dumnezeu în acea calitate); pentru că toți sfinții trebuiau să participe la acea lucrare (Psalmii 149:5-9). Această lucrare de lovire s-a terminat în toamna anului 1916, așa cum am arătat în ADEVĂRUL PREZENT Vol. I, Nr. 6, pag. 83-85 [AP, Nr. 7, pag. 34-38, n.e.]. Prin urmare, înainte de toamna anului 1916, toți cei Aleși au fost sigilați pe frunțile lor, secerarea s-a terminat.

¹⁴ Biblia învață că ultima lucrare generală a Marelui Preot al Lumii, înainte ca ultimii Săi membri să plece din această lume, va fi (1) să mărturisească păcatele voite ale Creștinătății asupra Țapului antitipic pentru Azazel, (2) să-l ducă pe acesta la poarta Curții și (3) să-l trimită prin mâna bărbatului pregătit (Leviticul 16:20, 21). (1) Mărturisirea acestor păcate voite asupra Țapului pentru Azazel (Satan folosește Marea Mulțime pentru scopurile sale, pe când Domnul folosește Turma Mică pentru ale Sale) s-a terminat până în toamna anului 1916 (vezi ADEVĂRUL PREZENT, Vol. I, Nr. 6, pag. 84, col. 1, par. 1 și pag. 95, col. 1, ultimul par. [AP, Nr. 7, pag. 36, par. 13 și pag. 53, par. 87, n.e.]). Prin urmare, toți cei Aleși au fost sigilați anterior, întrucât ultimii Aleși trebuie să participe în ultima lucrare generală a Marelui Preot al Lumii făcută prin intermediul membrilor Săi în trup. (2) Ducerea Țapului pentru Azazel la poartă a început pe 25 noiembrie 1916, și aceasta în Marea Britanie. (3) Trimiterea Țapului pentru Azazel a avut un început mic în ianuarie 1917 în Marea Britanie, unde Domnul a dat pe față conduita clericală a anumitor frați prin intermediul scriitorului și al altora; dar marele ei început a fost în legătură cu darea la iveală a conduitei clericale a anumitor frați britanici și americani în vara și în toamna anului 1917. Pentru câteva detalii cu privire la Leviticul 16:20-22, pe care l-am prezentat în detaliu în ADEVĂRUL PREZENT, Nr. 19 și 214, ne referim la Nr. 6, de la pag. 95, col. 2, par. 1 până la pag. 96, col. 1, par. 1 [AP, Nr. 7, de la pag. 53, par. 88 până la pag. 54, par. 89, n.e.]. Lucrarea de trimitere a Țapului pentru Azazel fiind începută în luna ianuarie 1917, toți cei Aleși trebuie să fi fost secerăți, sigilați pe frunte înainte de acel timp; întrucât ultimul dintre cei Aleși trebuie să participe în ultima lucrare generală a Marelui Preot al Lumii, înainte ca ultimii Săi membri să plece de pe pământ.

¹⁵ Separarea lui Ilie și Elisei (2 Împărați 2:11-14) dovedește că înainte de timpul acela toți cei Aleși fuseseră sigilați pe frunte; pentru că Biserica trebuia să fie completă și să-și îndeplinească misiunile față de

Israelul spiritual nominal înainte ca separarea Turmei Mici de Marea Mulțime să poată avea loc. În ADEVĂRUL PREZENT, Nr. 6, pag. 87-97 [AP, Nr. 7, pag. 41-56, n.e.], am dovedit că această separare a avut loc deja, începând cu 27 iunie 1917. Prin urmare, cu mult timp înainte de 27 iunie 1917 întreaga Turmă Mică a fost secerată, sigilată pe frunte.

¹⁶ Dinarul din Matei 19:27—20:16 înseamnă ocaziile speciale de slujire implicate în lovirea Iordanului, care a fost de două ori, un fapt implicit în această Parabolă. Deci dinarul a fost dat în două părți, sugerând două loviri ale Iordanului. (1) În general vorbind, cei chemați la ora a unsprezecea (din februarie 1908 până în iunie 1911) l-au primit pe al lor primii. În mod excepțional, și alții și-au primit dinarul împreună cu aceștia, dar, fiind comparativ puțini la număr, sunt ignorați în Parabolă ca primindu-și dinarul tot atunci, Parabola având de-a face numai cu generalități. (2) În general vorbind, cei chemați înainte de ora a unsprezecea (excepțiile fiind puține la număr sunt ignorate aici de asemenea), l-au primit pe al lor mai târziu. Din toamna anului 1914 până în toamna anului 1916, „Robul acela” a dat celei dintâi clase ocazii speciale de slujire în legătură cu prima lovire a Iordanului (Matei 20:8, 9). La sfârșitul verii și la începutul toamnei anului 1916, prin rearanjarea lucrătorilor la Tabernacol, la Betel și în câmp, prin introducerea unor aspecte noi ale slujirii și prin testamentul său care a intrat în vigoare la moartea sa, „Robul acela” a dat celei de-a doua clase ocazii speciale de slujire la a doua lovire a Iordanului (Matei 20:10-16), care a avut loc din toamna anului 1917 până în primăvara anului 1918. Din moment ce dinarul a fost dat tuturor celor chemați la sfârșitul Veacului, care după ora a unsprezecea au fost comparativ puțini la număr și, prin urmare, nu sunt menționați în mod special în Parabolă, ea având de-a face numai cu generalități, reiese că toți cei Aleși nu numai că au fost secerăți, sigilați, ci au lovit și Iordanul înainte de 24 octombrie 1916, atunci când prima lovire a început să se termine odată cu ultima prelegere publică a Pastorului nostru. ADEVĂRUL PREZENT, Vol. I, Nr. 9 și 202 [AP, Nr. 10, pag. 33-47, n.e.], oferă o expunere detaliată a Parabolei cu Dinarul.

PRIVILEGIILE ROBULUI ACELA

¹⁷ În conformitate cu Matei 24:45-47 și Luca 12:42-44, „Robul acela” a fost făcut administrator al tuturor bunurilor Domnului pentru întreaga perioadă a secerării și conducător al întregii case, după ce a fost numit. Prin urmare, el trebuie să fi pus pe masă toată hrana pentru timpul de secerare și să fi controlat întreaga lucrare pentru toată casa pe parcursul timpului de secerare după ce a fost numit. În consecință, înainte de moartea sa, toți cei Aleși lucrau în armonie cu învățăturile sale și sub îndrumarea sa. Deci înainte de 31 octombrie 1916, toți cei Aleși au fost secerăți, sigilați pe frunte, și au fost angajați pentru a sluji altora sub îndrumarea generală a Robului acela.

¹⁸ Bărbatul cu cornul cu cerneală al scriitorului (Ezechiel 9:2-5, 11) cel puțin a început să raporteze completarea lucrării sale cam pe la vremea morții Fratelui Russell. Toți suntem de acord că Robul acela este cel puțin inclus în simbolul bărbatului cu cornul cu cerneală al scriitorului. Unii cred că el singur este simbolizat de bărbatul cu cornul cu cerneală al scriitorului; alții că el a fost conducătorul pământesc al celor care au sigilat pe poporul Domnului la sfârșitul Veacului. Dacă am ține la gândul că Robul acela singur a fost simbolizat de „bărbatul îmbrăcat în in cu un corn cu cerneală la șoldul lui”, după cum au crezut frații de la Societate, cu încă mai mare forță am trage concluzia că sigilarea pe frunte a celor Aleși s-a terminat înainte de moartea Fratelui Russell, pe 31 octombrie 1916.

¹⁹ Noi suntem printre cei care susțin opinia că bărbatul cu cornul cu cerneală al scriitorului nu reprezintă o persoană ci o clasă. Trei motive ne fac să avem această părere: (1) Este cu totul evident că cele șase clase de răufăcători de la sfârșitul Veacului sunt reprezentate de cei șase bărbați cu arme de măcel (A se vedea ADEVĂRUL PREZENT, Nr. 9 și 202 [AP, Nr. 10, n.e.]). Aceiași părere a avut-o și Robul acela. Prin urmare, cel de-al șaptelea bărbat, cel cu cornul cu cerneală al scriitorului, prin raționament analogic, ar părea să reprezinte o clasă de binefăcători, adică pe cei care, pe parcursul timpului de secerare de la sfârșitul Veacului Evanghelic, au dat Adevărul fraților lor necăjiți de doctrinele și practicile rele din Creștinătate. (2) Este cu totul evident că Robul acela nu a ajuns la fiecare astfel de persoană ca să o învețe Adevărul, nici măcar literatura sa nu a ajuns la fiecare dintre aceștia; pentru că nu puțini dintre cei orbi și incapabili să citească scrisul pentru nevăzători, precum și alții care nu știau deloc să citească, au fost învățați Adevărul pe cale orală; în timp ce unii care puteau citi nu au înțeles suficient fără instrucțiuni orale pentru a „ieși din ea”. Astfel faptele arată că el n-a fost singurul care a pus pe toți cerneala, Adevărul, cu vocea și condeiul, și nu sunt puțini cei pe care nu a pus destul Adevăr pentru a-i face capabili să iasă din Babilon. Este adevărat că el ne-a dat cornul (literatura Adevărului); a pus în el cerneala (Adevărul); ne-a pus la șold cornul cu cerneală (ne-a dat literatura Adevărului pentru lucrare) și a pus cerneala incomparabil pe mai multe frunți decât oricine altcineva; dar toată lucrarea aceasta n-a făcut-o el singur; în consecință, nu este el singurul simbolizat de bărbatul cu cornul cu cerneală al scriitorului. (3) Pasajul paralel din Apocalipsa 7:2, 3, în măsura în care se aplică la sfârșitul Veacului, dovedește că îngerul cu sigiliul lui Dumnezeu, cerneala din Ezechiel 9, este unul format din multe persoane: „până când noi vom sigila pe robii Dumnezeului nostru pe frunțile lor”, adică vom pune cu cerneală „un semn pe frunțile oamenilor care suspină și care strigă” în cetate! Pentru sfârșitul Veacului acest înger reprezintă pe secerători (C 303, par. 1); de aceea bărbatul cu cornul cu cerneală, corespunzând îngerului, îi

reprezintă pe secerători de asemenea. Aceste trei motive par să demonstreze că nu doar Robul acela este simbolizat de bărbatul cu cornul cu cerneală al scriitorului la șoldul lui; dar că el și toți ceilalți care au conlucrat cu credincioșie împreună cu el servind fraților lor din Babilon cu Adevărul pentru eliberarea lor sunt simbolizați de bărbatul cu cornul cu cerneală. Cu toate acestea, el nu numai că a fost cel mai eficient dintre cei care au slujit astfel, dar pare să fie și primul dintre ei care a recunoscut faptul că sigilarea s-a terminat și a raportat Domnului. Se pare să fi făcut acest lucru cu o zi înainte de a muri în legătură cu îmbrăcarea toții în trenul Pullman. Ne amintim de modul în care Menta Sturgeon a încercat să-i dovedească în trei feluri că nu avea să moară: amintindu-i că (1) nu a scris Vol. VII, (2) nu a lovit Iordanul și (3) nu a dat dinarul. El avea răspunsuri pentru prima și a doua obiecție, dar nu avea pentru a treia. Știa că el era Administratorul (Matei 20:8), totuși, atunci când a fost întrebat în fața morții, nu a putut armoniza acest lucru cu faptul că se părea că nu dăduse dinarul, deoarece până atunci se așteptase să-l dea în scurt timp, așa cum știau atunci frații.

Noi avem convingerea că el, neexprimându-se prin cuvinte, s-a gândit în felul următor: Știind că el era Administratorul și, prin urmare, ca unul care mai avea doar câteva ore de trăit, trebuie să fi dat dinarul, el a tras concluzia că lucrarea de secerare era terminată; și astfel, în timp ce stătea solemn îmbrăcat cu toga în trenul Pullman, a raportat completarea sigilării Aleșilor lui Dumnezeu, pe 30 octombrie 1916, doar cu o zi înainte de moartea sa. Și această acțiune a fost ultima sa slujire pentru Dumnezeu ca Robul acela. Singurul lucru pe care l-a făcut după aceea a fost să moară! O ce moarte glorioasă după o viață trăită cu atâta credincioșie! Dumnezeu să-i binecuvânteze amintirea! Pe măsură ce ajungem să recunoaștem terminarea sigilării celor Aleși, ca părți ale bărbatului cu cornul cu cerneală al scriitorului, fiecare dintre noi în mod individual poate de asemenea raporta acum „despre ce s-a făcut, spunând: «Am făcut precum mi-ai poruncit»”. Astfel, Scriptura aceasta dovedește că toți cei Aleși au fost sigilați pe frunte înainte de moartea sa.

²⁰ Conform Comentariului Bereean la Apocalipsa 16:17, Marea Mulțime este cea care strigă: „S-a făcut”. Acesta este primul mesaj important după ce a fost turnat conținutul celui de-al Șaptelea Potir. Primul mesaj important pe care l-au transmis conducătorii de la Societate și susținătorii lor înflăcărați, și care a fost adevărat cu privire la Turma Mică după ce ei au declarat pe larg trăsăturile adevărate și cele de lovire ale Vol. VII, a fost că toți cei Aleși erau chemați. Deși nu suntem de acord cu data lor pentru acest eveniment, suntem de acord că au avut dreptate atunci când au anunțat faptul că intrarea în starea concepută de Spirit sub condițiile chemării de sus era un lucru al trecutului. Este demn de atenție faptul că, în armonie cu acest verset, Marea

Mulțime, nu Turma Mică, a anunțat pentru prima oară completarea Bisericii Alese. În ADEVĂRUL PREZENT, Nr. 6, pag. 94, col. 1, par. 2, 3 [AP, Nr. 7, pag. 51, par. 81 – ultima propoziție a par. 81 este o referire directă la articolul de față, n.e.], am dat câteva detalii în privința acestui verset care nu este necesar a fi repetate aici. Este suficient aici să spunem că acolo este dată dovada că mesajul „S-a făcut” este mesajul Marii Mulțimi ca clasă; că, prin urmare, înainte de a da acest mesaj, ea, ca clasă, trebuie să fi existat de ceva timp; că, era separată și distinctă de Turma Mică; și că, în consecință, trebuie să fi avut în posesie mantaua antitipică cu ceva timp înainte de anunț. Dar, din moment ce mantaua aceasta trebuie să fi fost în posesia Turmei Mici până când ultimul său membru a fost sigilat pe frunte ca să-i fi dat ultimului membru o parte la ultima întrebuintare a mantalei de către Ilie cel antitipic – adică la lovirea Iordanului – ultimul membru al „Bisericii care este Trupul Lui” a fost sigilat pe frunte și folosise puterile acelei mantale înainte ca ea să fi fost scăpată din mâinile Turmei Mici și înainte ca ea să fi intrat în posesia Marii Mulțimi. La Convenția de la Brooklyn, la paște, Marea Mulțime a dat anunțul: „S-a făcut”. Prin urmare, cu mai mult timp înainte de 26 martie 1918, toată Turma Mică fusese sigilată pe frunte.

²¹ Apocalipsa 19:1, 2 este încă un argument la subiect. O comparare între Apocalipsa 19:1, 6 și 7:9 dovedește că Apocalipsa 19:1-9 vorbește despre Marea Mulțime; căci cuvintele grecești traduse „mulțime mare de oameni” în Apocalipsa 19:1 sunt aceleași cuvinte care sunt traduse „o mare mulțime” în Apocalipsa 7:9 și 19:6. Am dat deja câteva detalii referitor la Apocalipsa 19:1, 2 în ADEVĂRUL PREZENT, Nr. 6, pag. 94, 95, începând cu par. 1 de la pag. 94, col. 2 [AP, Nr. 7, pag. 52, par. 82, 83, n.e.], la care îi trimitem pe iubii frați pentru aceste detalii. Pasajul în curs de examinare dovedește că toți cei Aleși au avut experiența sigilării pe frunte în felul următor: Mesajul acestor versete (Apocalipsa 19:1, 2) este cel prin care s-a făcut a doua lovire a Iordanului, lucru care trebuia să fie înainte ca Elisei cel antitipic să primească mantaua și care, prin urmare, putea avea loc numai după ce Ilie cel antitipic își va fi pierdut mantaua. Înainte ca Ilie cel antitipic să-și fi putut pierde această manta, el trebuie s-o fi folosit ultima oară; și nimeni nu putea fi o parte a lui Ilie cel antitipic dacă nu participa într-o oarecare măsură în lucrarea lui Ilie, care trebuia să acționeze ca purtător de cuvânt al lui Dumnezeu către Israelul spiritual nominal. Prin urmare, ultimul din clasa Ilie trebuie să fi participat la ultima întrebuintare a mantalei. Am văzut deja (în ADEVĂRUL PREZENT, Nr. 6, de la pag. 92, col. 1, par. 1 până la pag. 97 [AP, Nr. 7, de la pag. 48, par. 67 până la pag. 55, par. 96, n.e.]) că Elisei a lovit Iordanul, adică a dat mesajul din Apocalipsa 19:1, 2 din toamna anului 1917 până în primăvara anului 1918. Prin urmare, cu ceva timp înainte de toamna anului 1917, Ilie cel antitipic își pierduse mantaua. În consecință, înainte de acel eveniment, toți cei Aleși nu

numai că loviseră Iordanul, ci și trebuie să fi fost sigilați pe frunțile lor înainte de a fi terminat lovirea, adică secerarea trebuie să se fi terminat înainte de sfârșitul lovirii Iordanului.

CEATA LUI GHEDEON

²² Relatarea despre Ghedeon și despre cei 300 de ostași ai săi (Judecători 6-8) este o altă dovadă a faptului că, înainte de toamna anului 1916, toți cei Aleși au fost sigilați pe frunte. Ne amintim cu toții de felul în care Pastorul nostru iubit a explicat antitipul acestei relatări: Chemarea la arme din partea lui Ghedeon reprezintă chemarea Domnului nostru de-a lungul Veacului Evanghelic pentru popor de a se înrola în războiul sfânt împotriva păcatului, erorii, egoismului și spiritului lumesc. Cei 32.000 care au răspuns la chemare îi reprezintă pe toți cei care au intrat în îndreptățirea provizorie. Cei 22.000 care au renunțat la război îi reprezintă pe cei care se tem să meargă mai departe de bătăliile pentru dreptate duse în starea îndreptățirii provizorii, adică pe cei care, socotind costul, se tem să se consacre și să intre în partea mai grea a războiului. Cei 10.000 rămași îi reprezintă pe toți cei care se consacră. Cei 9.700 care s-au aplecat să bea îi reprezintă pe cei care nu sunt plini de zel iubitor și de ascultare în relațiile lor cu Cuvântul Domnului, adică pe Marea Mulțime respinsă de la Chemarea de Sus de-a lungul Veacului Evanghelic, respingerea ultimului membru al ei de la Chemarea de Sus având loc cu puțin timp înainte de toamna anului 1916, da, înainte de 16 septembrie 1914. Cei 300 îi reprezintă pe cei Chiar Aleși, pe aceia din numărul lor care au trăit după ce Dumnezeu a trimis în Marea Mulțime pe ultimul membru pe probă, care a eșuat, al Cristosului.

²³ În „Foto-Drama Creației” (pag. 38, publicată la sfârșitul anului 1913) Pastorul nostru iubit spune: „Triumful micii armate a lui Ghedeon asupra unei oștiri a tipificat victoria FINALĂ a lui Cristos și a urmașilor Săi asupra oștirilor păcatului” – o victorie deci care era ulterioară publicării „Foto-Dramei Creației”. Cei 300 și-au câștigat victoria în două bătălii (Judecători 7:19-22; 8:10-12, 18-21). Acestea tipifică cele două conflicte ale victoriei finale a Turmei Mici. Prima bătălie corespunde primei loviri a Iordanului, în care, conform acestui tip, nici unul din Marea Mulțime nu a avut privilegiul de a participa până la completare, și în care ultimii membri ai Cristosului au participat cu toții până la completare. Prin urmare, această bătălie antitipică a avut loc din toamna anului 1914 până în toamna anului 1916. A doua bătălie antitipică reprezintă conflictul public prezent [în anul 1919, n.e.] împotriva chinului veșnic (Zebah, sacrificiu, adică sacrificiul lui Moloh, chinul) și Conștiinței Morților (Talmuna, umbră, stafie sau refuzul odihnei), în care Turma Mică participă până la completare. Acesta este unul dintre pasaje pe care le aveam în minte atunci când am anunțat în primul număr al ADEVĂRULUI PREZENT [AP, Nr. 7, pag. 55, par. 96, n.e.] că Turma Mică

va mai da încă o mărturie publică, larg răspândită, pentru Adevăr. În ceea ce privește punctul în discuție – terminarea secerării – în armonie cu faptele date mai sus în măsura în care s-au împlinit, recunoaștem că afirmația Scenariului „Foto-Dramei”, pag. 38, ne oferă indiciul pentru a explica că cele două bătălii ale celor 300 tipică cele două părți ale conflictului final al celor Chiar Aleși. De aceea, este sigur că ultimul membru chemat al „Bisericii care este Trupul Lui” trebuie să participe în ele. Așadar, ultimul dintre cei Aleși trebuie să fi fost sigilat înainte de încheierea antitipului primei bătălii, în toamna anului 1916. Intervalul de timp dintre aceste două bătălii antitipice a fost completat de cel puțin o parte a antitipului bătăliei cu oștirea care s-a retras sub conducerea lui Oreb și Zeeb (Judecători 7:23-8:3). Această din urmă bătălie antitipică a început odată cu a doua lovire a Iordanului în toamna anului 1917 (Apocalipsa 19:1, 2); dar încă nu s-a terminat [în anul 1919, ci s-a terminat în anul 1920]. Ea include lucrarea Marii Mulțimi din Apocalipsa 19:3.

LEVIȚII LUI ISRAEL ȘI TEMPLUL LUI EZECHIEL

²⁴ Numeri 7:1-9 conține un argument suplimentar care dovedește faptul că sigilarea pe frunte a celor Aleși s-a terminat. Versetul 1 dovedește că carele din versetele 3, 7, 8 au fost date leviților tipici după ce tabernacolul tipic a fost terminat, uns și sfințit, cu tot mobilierul și cu toate vasele lui. Terminarea tabernacolului, ungerea și sfințirea lui, tipică completarea Bisericii adevărate, ungerea ei cu Adevărul – sigilarea pe frunte – și cu Spiritul lui, și separarea ei de toți ceilalți. Această separare, așa cum s-a dovedit deja, în interior a avut loc înainte de toamna anului 1916, iar în anul 1917 a început să se manifeste în exterior. Ziua din versetul 1 este perioada Epifaniei [în sensul ei restrâns de 40 de ani – 1914-1954, n.e.]. Pe parcursul acestei zile leviții antitipici merariți și gherșoniți își primesc carele antitipice – organizațiile. Acestea au intrat deja în posesia leviților merariți. Se pare că altele două sunt acum în mâinile fraților gherșoniți. Aceste fapte dovedesc că cei Aleși au fost sigilați pe frunțile lor înainte ca cele trei organizații, adică Watch Tower Bible & Tract Society [Societatea de Biblii și Tratatate Turnul de Veghere, n.e.], Peoples Pulpit Association [Asociația Tribuna Poporului, n.e.], International Bible Students Association [Asociația Internațională a Studenților Bibliei, n.e.], să intre în posesia merariților mahliți antitipici și înainte ca altele două să intre în posesia gherșoniților antitipici.

²⁵ Ezechiel 44:1, 2 conține o dovadă cu referire la subiectul nostru. Poarta de aici, văzută a fi închisă, reprezintă îndreptățirea vitalizată, care a fost doar experiența celor care erau pe cale de a fi concepuți de Spirit. Închiderea veșnică a acestei porți reprezintă sfârșitul conceperii de Spirit pentru scopurile Chemării de Sus. La scurt timp după ce Ezechiel (care în toată cartea sa nu-l reprezintă pe „Robul acela”, după cum învață Vol. VII, ci ceea ce reprezintă Ioan în Apocalipsa, adică Biserica la timpul împlinirii evenimentelor

simbolizate) este dus la această poartă pentru ultima oară de către bărbatul cu trestia de măsurat, i se arată lucrurile ce țin de leviți, în ce privește greșelile lor și separarea lor de preoți (Ezechiel 44:4-14). În mod corespunzător, după ce a încetat conceperea de Spirit și Bisericii i s-a dat ultima vedere a îndreptățirii vitalizate de către „Robul acela” în prefața Vol. VI, pag. iii și iv, următoarele lucruri din Adevăr prezentate ei, au fost și sunt lucruri ce țin de Marea Mulțime. Auzim acum mesajul din Ezechiel 44:4-14! Acesta dovedește faptul că sigilarea pe frunte a celor Aleși s-a terminat înainte de a fi scrisă prefața la Vol. VI – pe 1 octombrie 1916.

CRONOLOGIA

²⁶ Versetele de la Matei 24:36 și 25:13 conțin o dovadă de timp care arată că înainte de 3 mai 1916 toți cei Aleși au fost sigilați pe frunte. Ziua la care se face referire în versetele acestea este Ziua Milenară care a început pe 12 septembrie 1874, în prima zi a celei de-a șaptea luni lunare din anul acela, și se va termina în anul 2874. Ora din versetele acestea este prima din cele 24 de ore ale acelei Zile; pentru că, deși nimeni nu i-a putut prezice data, totuși unii care trăiesc după ce ea a venit vor ști dinainte datele celorlalte 23 de ore. Prin urmare, prima oră a zilei din versetele acestea este singura dintre cele 24 despre care s-ar putea spune cu adevărat că nu i se putea cunoaște începutul dinainte. De aceea, tragem concluzia că ora din versetele acestea este prima oră a zilei de 1000 de ani. O oră dintr-o zi de 1000 de ani ar fi a 24-a parte din 1000 de ani, adică de 41 de ani și 8 luni. Patruzeci și unu de ani și opt luni (timp lunar) de la 12 septembrie 1874 ne vor aduce la data de 3 mai 1916, după cum urmează: Cei 41 de ani s-au încheiat la 8 septembrie 1915. Anul lunar care a început pe 16 martie 1915 a avut 13 luni lunare. Acestea s-au sfârșit cu șapte luni lunare întregi după 8 septembrie 1915, adică pe 4 aprilie 1916. Prin urmare, cele opt luni care au urmat celor 41 de ani s-au sfârșit la 3 mai 1916. *Ora din versetele acestea a fost perioada de secerare și spicuire a Veacului Evanghelic* (Apocalipsa 14:15: „a venit ora să seceri”, RV, Diaglott etc.), și din acest motiv ea este marcată printre orele Zilei de 1000 de ani. Secerarea, deosebită de spicuire, s-a terminat pe 16 septembrie 1914, iar spicuirea înainte de 3 mai 1916. În consecință, după 3 mai 1916 nu a mai fost secerare sau spicuire. Prin urmare, înainte de această dată, toți cei din Turma Mică au fost secerati sau spicuiți – sigilați pe frunte.

²⁷ Geneza 15:7-21 ne dă o dovadă de timp care indică data când ultimul membru al Cristosului a fost sigilat pe frunte – pe 18 aprilie 1916, adică pe 15 Nisan, în prima zi a sărbătorii Paștelui. Conform Comentariului Bereean la vers. 9, zilele anilor cât au trăit animalele și păsările pe care le-a jertfit Avraam au făcut un total de 3960, și reprezintă atâția ani. Pe 15 Nisan 2045 î.e.n. a fost încheiat Legământul cu Avraam, cu exact 430 de ani până la zi înainte de Exod (Exodul 13:40), care a avut loc pe 15 Nisan 1615 î.e.n. Acesta a fost cu 2044 ani și 8 luni și

jumătate înainte de 1 ianuarie, anul 1 e.n. Diferența dintre 3960 de ani și 2044 ani și 8 luni și jumătate este de 1915 ani și 3 luni și jumătate, care, de la 1 ianuarie, anul 1 e.n., se vor sfârși (după timp lunar) pe 18 aprilie 1916, nu 1915, după cum Clayton Woodworth, în Comentariul Bereean, a schimbat gândul fratelui care l-a declarat în mod sugestiv în scrisoarea sa publicată în Z 1907, pag. 79, col. 2, par. 2, 3; căci de la 1 ianuarie 2045 î.e.n. până la 1 ianuarie, anul 1 e.n., sunt 2045 ani; de atunci până la 1 ianuarie 1916, sunt 1915 ani întregi. Peste trei luni și jumătate după 1 ianuarie 2045 î.e.n. a fost 15 Nisan 2045 î.e.n. Prin urmare, cei 3960 de ani întregi – de pe 15 Nisan 2045 î.e.n. – se vor împlini pe 15 Nisan 1916, după cum reiese din cele de mai sus.

²⁸ Fratele în a cărui scrisoare a fost explicată această problemă sugerează că numărul total de zile al anilor jertfelor pe care le-a oferit Avraam a fost dat de Domnul ca o asigurare a lungimii timpului în ani pe care Avraam trebuie să-l aștepte pentru a moșteni țara făgăduinței. Prin urmare, el a sugerat că trebuie să așteptăm întoarcerea Vrednicilor Bătrâni la sfârșitul celor 3960 de ani. Această trăsătură a sugestiei nu s-a împlinit. De aceea a fost o greșeală, care, totuși, este ușor de explicat în felul următor:

²⁹ Dacă ne uităm cu atenție la cuvintele întrebării din Geneza 15:8, vom observa că acestea nu spun că Avraam a întrebat despre timpul când va moșteni țara; dar întrebarea sa se referea la *lucrul* prin care ar putea ști că o va moșteni, o moștenire despre care Avraam știa că n-o va avea înainte de moartea sa. Ce oferă Iehova ca bază pentru a-l asigura pe Avraam și pe toți cei asemenea lui că vor moșteni țara? Răspunsul nostru este: jertfa lui Isus și a Bisericii – care, ca Sămânța principală a lui Avraam, vor da moștenirea țării moștenitorilor făgăduinței pământești (Evrei 9:14, 15). Prin urmare, atunci când ultimul membru al Cristosului va fi fost găsit și așezat pe altarul de jertfă și va fi dovedit că jertfa îi este oferită cu adevărat părăsind Egiptul simbolic în a patra generație simbolică – adică (1) Veacul Patriarhal, (2) Veacul Iudaic, (3) Veacul Evanghelic, (4) Veacul Milenar, în care suntem din anul 1874, după cum este indicat în versetele de la 13 până la 16 – atunci baza asigurării va fi completă; căci atunci va fi fost produsă Sămânța care va da moștenitorilor țara. În mod corespunzător, pasajul acesta dovedește faptul că în ziua de paște, adică pe 18 aprilie 1916, ultimul membru al Cristosului a demonstrat că umanitatea sa a fost jertfită prin faptul că a părăsit Egiptul simbolic, adică prin faptul că avea suficient Adevăr (era sigilat pe frunte) pentru a se despărți de această lume rea.

³⁰ Vol. VII sugerează că trebuie să începem această perioadă de 3960 de ani la zece ani după Legământ, deoarece relatarea despre jertfă este dată cu câteva versete înainte de a se face declarația (din Geneza 16:3) că Avraam a luat-o pe Agar de soție la zece ani după Legământ. Răspunsul nostru este că nu putem dovedi

că evenimentul din Geneza 16:3 și cel din Geneza 15:7-21 a avut loc la aceeași dată și, prin urmare, nu putem începe să socotim timpul de la un eveniment a cărui dată nu este cunoscută. Fără îndoială, timpul potrivit cu care să începem datarea celor 3960 de ani este de atunci de când a fost dat Legământul, așa cum sugerează scrisoarea din Turnul de Veghere din anul 1907.

³¹ Dacă vom medita puțin vom clarifica acest lucru; căci se va observa că Avraam a folosit trei animale și două păsări pentru jertfe (Geneza 15:9). Se pare că acestea reprezintă cele cinci clase care, mai mult sau mai puțin, vor fi separate pentru Domnul de la vremea Legământului, 2045 î.e.n., până când ultimul membru din Turma Mică va fi fost sigilat pe frunte. Vițeaua (T 105-112) pare să reprezinte pe Vrednicii Bătrâni și pe Vrednicii Tineri (în unele tipuri aceste două clase sunt cuplate împreună ca o singură clasă, de exemplu în tipul cu Elisei etc.); capra – Marea Mulțime; berbecul – Cristosul; turtureaua – cei din Israelul Trupesc care au ținut într-o oarecare măsură la făgăduințe și la Moise; iar puiul de porumbel – cei îndreptățiți de probă care au rămas loiali Răscumpărării și Dreptății. Despicierea animalelor pare să reprezinte consacrarea și moartea („o bună mărturie prin credință”) claselor tipificate de ele; iar faptul că a lăsat păsările nedespicate pare să sugereze că cei din Israelul Trupesc și cei îndreptățiți de probă nu s-au consacrat (nu au dat „o bună mărturie prin credință”). Semnul dat lui Avraam în tranzacție, deși este concentrat în jertfa Cristosului întreg – clasa cea mai înaltă care suferă pentru dreptate – a inclus pe toate clasele din sămânța lui Avraam care au suferit mai mult sau mai puțin datorită credinței lor în unele făgăduințe făcute lui Avraam sau în toate. Astfel, Sămânța lui Avraam (în mod special Cristosul întreg, care a suferit pentru dreptate) este aceea prin care Dumnezeu dă asigurarea că Avraam va moșteni țara. Iar trăsătura de timp în acesta, cel de-al șaisprezecelea argument al nostru, dovedește că sigilarea pe frunte a celor Aleși, secerarea, s-a terminat la Paște în anul 1916. Prin urmare este sigur că de acum înainte Avraam va primi țara. [A se vedea AP, Nr. 3, pag. 37, par. 16, n.e.]

³² Pe baza celor 16 argumente anterioare tragem concluzia că avem o temelie neclintită pentru credința noastră că secerarea s-a făcut, că cei Aleși au fost deja sigilați pe frunte. Faptul că nimeni din Turma Mică nu a putut vedea aceasta în zilele Fratelui Russell, nu este nici spre desconsiderarea lui, nici spre a lor, Dumnezeu ascunzând cu înțelepciune faptul acesta față de el și de ei pentru a-și încerca poporul mai deplin și pentru a-l despărți mai ușor în diferitele lui clase. De asemenea, Domnul a ascuns faptul acesta pentru a face posibil, în armonie cu voința Sa, ca Marea Mulțime ca clasă – deci după separarea ei de Turma Mică – să fie prima din poporul Său care să anunțe sfârșitul conceperii de Spirit pentru scopurile Chemării de Sus (Apocalipsa 16:17). De asemenea, în armonie deplină cu gândul că sigilarea

pe frunte a sfinților s-a terminat pe 18 aprilie 1916 și ca o urmare naturală a acestui gând este faptul că la scurt timp după aceea, atât în America cât și în Marea Britanie, a izbucnit necaz printre conducătorii celor trei grupuri de leviți antitipici (chehatiții, merariții și gherșoniții antitipici) din cauza ambițiilor lor antagoniste, aducând împotriva ambițiilor conflictuale ale acestor grupuri rezistența fermă din partea Turmei Mici – mai întâi a conducătorilor ei iar apoi și a altora, pe măsură ce erau luminați.

³³ II. După ce am văzut că secerarea, inclusiv spicuirea, s-a terminat în primăvara anului 1916, continuăm acum să dovedim că secerarea a început în octombrie 1874, așa cum a învățat scumpul nostru Pastor până la sfârșitul vieții sale; pentru că, deși în Z 1916, pag. 263-265 [VDM, Vol. 2, Nr. 2, pag. 97, n.e.] el a învățat că secerarea încă nu se terminase și ar mai putea dura încă trei ani, totuși el a învățat în articolul acela (la pag. 264, col. 1, ultimul paragraf) că secerarea a început în anul 1874.

SE CERAREA A ÎNCEPUT ÎN OCTOMBRIE 1874

³⁴ Primul argument pe care îl oferim la acest subiect constă din cele 1335 de zile din Daniel (12:12), care, după cum știm, s-au terminat în octombrie 1874. De atunci înainte, conform acestui pasaj, secera Adevărului a binecuvântat pe cei Credincioși cu iluminarea care înveselește cel mai mult inima, pe măsură ce i-a secerat. Înainte de vremea aceea scumpul nostru Pastor învățase să înțeleagă Răscumpărarea, Restabilirea și Scopul Întoarcerii Domnului nostru. În luna septembrie a aceluia an el a învățat să înțeleagă Felul Întoarcerii Domnului nostru și, cu aceste doctrine și cu altele în calitate de seceră, el a început imediat o campanie activă în privința acestor subiecte, printre alte modalități punând în circulație aceste gânduri în prima publicație a secerișului: „Scopul și Felul Întoarcerii Domnului nostru” (Z 1916, pag. 171, col. 1, paragrafele 1-3 [VDM, Vol. 3, Nr. 3, pag. 179, par. 3, col. 1 n.e.]). Așadar, cele 1335 de zile din Daniel și faptele lor împlinite dovedesc că secerarea a început în octombrie 1874.

³⁵ Vremea când Ilie s-a trezit și a mâncat a doua oară (1 Împărați 19:5-8) dovedește, de asemenea, că secerarea a început în anul 1874. Prima trezire și mâncare a lui Ilie cel antitipic a început în anul 1829; a doua sa adormire a început imediat după dezamăgirea din anul 1844; iar a doua sa trezire și mâncare a început în anul 1874 (Matei 25:1-6). Prima parte a celei de-a doua mâncări a constat parțial din adevărurile menționate în paragraful precedent. Cele 40 de zile de călătorie reprezintă cei 40 de ani de secerare (Z 1908, partea de sus a paginii 223) care s-au sfârșit în anul 1914 și au fost urmați de o perioadă de spicuire de 18 luni. Faptele menționate în paragraful precedent dovedesc că anul 1874 este începutul lucrării de secerare din punctul de vedere al timpului când s-a trezit și a mâncat a doua oară Ilie cel antitipic.

³⁶ Cele 40 de zile de spionare a țării (Numeri 13:1-25) par să dea aceeași idee. Aceste 40 de zile de spionare a țării reprezintă, printre altele, cei 40 de ani (1874-1914) pe parcursul cărora poporul lui Dumnezeu din Turma Mică și Marea Mulțime își căuta în mod special moștenirea viitoare, așa cum este revelat în adevărurile Parousiei. După cum s-a menționat mai sus, aceasta a început odată cu secerarea în anul 1874.

³⁷ Ziua din Parabola cu Dinarul învață aceeași idee. Aceasta am prezentat-o cu multe detalii în ADEVĂRUL PREZENT, Nr. 9 și 202 [AP, Nr. 10, în mod special pag. 34, par. 8, n.e.], în articolul Chemările, Cernerile și Armele de Măcel, și îi trimitem la el pe cititorii noștri pentru amănunte.

³⁸ Relatarea despre Secerătorul Încoronat și despre lucrarea Sa (Apocalipsa 14:14-16) dovedește că secerarea a început în anul 1874. Coroana de aur ca simbol reprezintă *autoritate divină* ca Rege (Z 1911, pag. 120, col. 1, par. 3 [VDM, Vol. 27, Nr. 2, n.e.]). Isus a primit această autoritate înainte de a doua Sa venire (Psalmii 45:3, 4). Secera ascuțită este Adevărul Parousiei. Motivul pentru care „Unul asemenea Fiului Omului” e rugat să secere este: „Pentru că a venit *ora* [primii 41 $\frac{2}{3}$ ani din cei 1000 de ani] să seceri”. În Secerișurile lui Dumnezeu, timpul de secerare presupune realizarea lucrării de secerare. Această oră a început în octombrie 1874, odată cu Ziua de 1000 de ani; deci atunci a început secerarea, *pentru că Dumnezeu este punctual*. Când vine timpul Lui să facă un lucru, El îl face și *nu întârzie* (Habacuc 2:3). Aceasta dă răspuns afirmației lui J.F. Rutherford: că în anul 1874 a început timpul secerișului dar nu și lucrarea secerișului. Strigătul îngerului – „trimite secera ta și seceră” – reprezintă rugăciunile poporului Domnului pentru ca El să trimită și să facă să prospere ceea ce s-au dovedit a fi adevărurile Parousiei, și lucrul acesta a început înainte de primele prezentări ale acestor adevăruri. Înfigerea secerii, așa cum se arată mai sus, a început în toamna anului 1874; deci secerarea a început în anul acela. Aici trebuie să luăm seama la un lucru: să nu confundăm *posesia* coroanei – autoritatea divină ca Rege, cu *exercitarea* unei astfel de autorități regale. Isus a posedat această autoritate înainte de a Doua Venire a Sa (Psalmii 45:3, 4) și, în timp ce era în posesia acestei autorități, în anul 1874 a început să secere, cu trei ani și jumătate înainte ca El să înceapă să exercite această autoritate regală prin faptul lepădării Babilonului și al trezirii sfinților adormiți, în aprilie 1878 (Isaia 52:7).

PARALELELE

³⁹ Dispensațiile paralele sunt încă o dovadă a faptului că secerarea a început în anul 1874. Argumentele pe care ni le oferă scumpul nostru Pastor în „Studii” și în „Turnuri”, și pe care ni le oferă Frații John și Morton Edgar în „Pasajele Marii Piramide” – că paralelele se referă la har și la mânia, la Israelurile adevărate și la Israelurile nominale, la Secerișuri și la perioadele din ambele Veacuri

care merg înapoi cu până la 565 de ani înainte de Secerișuri, sunt de necontestat. Așadar, dacă putem demonstra că secerarea din Secerișul Iudaic a început în anul 29 e.n. și a progresat timp de peste 3 ani și jumătate înainte de Cincizecimea din anul 33 e.n., ar urma că secerarea din Secerișul Evanghelic a început în anul 1874, cu peste 3 ani și jumătate înainte de Cincizecimea din anul 1878. [A se vedea AP, Nr. 9, pag. 8-10, n.e.]

⁴⁰ Isus a fost secerat în toamna anului 29 e.n., ca primul bob de grâu. Pentru a birui forța acestui argument, în anul 1917 la Betel și mai târziu într-un articol din „Turn”, J.F. Rutherford a negat faptul că Isus a fost un bob de grâu, susținând că un bob de grâu trebuie să fie un membru căzut al rasei noastre. Isus nu este de acord cu afirmația și definiția sa cu privire la acest punct; pentru că El S-a numit pe Sine un bob de grâu (Ioan 12:24). Un bob de grâu copt este un caracter potrivit pentru secerișul Adevărului în timpul de secerare. Isus a fost așa și Iehova l-a secerat în octombrie 29 e.n.

⁴¹ Cei 12 și cei 70 au fost secerati cu mult timp înainte de a fi trimiși ca mesageri ai Evangheliei pentru a secera pe alții (Matei 4:18-22; 9:9; Ioan 1:35-51; Matei 9:37-10:7; Luca 10:1-9).

⁴² Mulți alți israeliți au fost secerati în timpul slujirii Domnului nostru, dintre care mai mult de 500 au rămas statornici în pofida cernerii aprige care a avut loc în legătură cu ultimele Sale experiențe pământești (Luca 6:13; 1 Corinteni 15:6).

⁴³ Sunt pasaje care arată clar în atâtea cuvinte că Isus și discipolii Săi au făcut o lucrare de secerare (Matei 9:35-10:7; Luca 9:1-6; 10:1-9; Marcu 3:13-19).

⁴⁴ Ioan Botezătorul, folosind figura Mirelui, Miresei și Prietenului Mirelui, și arătând că el îi căuta și îi câștiga pe unii pentru Mireasa lui Isus, a făcut o lucrare care sub o altă figură se numește o lucrare de secerare (Ioan 3:29, 30).

⁴⁵ Declarația lui Isus din Ioan 4:34-38, rostită la aproximativ șapte luni după botezul Său, spune în mod clar că ei nu numai că erau în timpul secerișului, ci și că discipolii făcuseră deja o parte a secerării: „Eu *v-am* trimis să *secerati* unde nu ați muncit; alții au muncit și voi *ați* intrat în munca lor”. De asemenea, acest pasaj infirmă opinia lui J.F. Rutherford că, deși timpul secerișului a început în anul 29 e.n., lucrarea secerișului nu a început până la Cincizecime, în anul 33 e.n.

⁴⁶ Înainte de Cincizecime, când a început *punerea în grânar* – ultimul proces al secerișului, cele șase procese precedente ale secerișului – primul fiind secerarea – erau în desfășurare. Pasajele citate anterior dovedesc că lucrarea de secerare, primul dintre cele șapte procese ale secerișului, s-a făcut de la începutul slujirii Domnului nostru; iar Luca 22:31 arată că Petru a fost cernut; în timp ce ultimele relatări ale carierei Domnului nostru presupun faptul că toți apostolii și mulți alții au fost cernuți înainte de Cincizecime. Cernerea este al șaselea proces al secerișului; prin urmare, procesele care intervin

erau în desfășurare înainte de trădarea Domnului nostru. Faptul că ultimul proces al secerișului, punerea în grânar, a început să se desfășoare la Cincizecime (Z 1916, pag. 264, col. 2, par. 2 [VDM, Vol. 2, Nr. 2, pag. 97, n.e.]), dovedește că celelalte procese ale secerișului au fost în desfășurare înainte de Cincizecime, și că primul proces, secerarea, trebuie să fi început cu mult timp înainte de Cincizecime, tocmai în anul 29 e.n., după cum am demonstrat.

⁴⁷ Așadar, după cum s-a dovedit prin cele șapte argumente care tocmai au fost date, secerarea fiind în desfășurare timp de peste 3 ani și jumătate înainte de Cincizecimea din anul 33 e.n., din Paralelele Dispensațiilor și Secerișurilor rezultă că secerarea a fost în desfășurare din octombrie 1874 până în aprilie 1878.

⁴⁸ Faptele dovedesc abundent că secerarea era în desfășurare din octombrie 1874 până în aprilie 1878. Procesul de secerare implică două lucruri: (1) ca secera secerișului de Adevăr să fie mânăuită; (2) ca ea să taie tulpinile de grâne, adică să le separe de locurile unde au crescut. (1) Pe parcursul perioadei în cauză au fost proclamate următoarele adevăruri ale secerișului în conversații, prelegeri și studii biblice: „Mortalitatea Sufletului”; „Moartea, nu Chinul Veșnic, ca Pedepsă a Păcatului”; „Răscumpărarea”; „Restabilirea”; „Timpul, Felul și Scopul Întoarcerii Domnului nostru”; „Alegerea Bisericii”; „Domnia Milenară a lui Cristos”; „Încercarea Viitoare”; „Permanența Pământului” etc. etc. Pe lângă proclamarea verbală a acestor adevăruri în timpul acelor ani, următoarele publicații de la vremea aceea au transmis aceleași adevăruri prin pagina tipărită: Broșura scrisă de Pastorul nostru: „Scopul și Felul Întoarcerii Domnului nostru”; broșura scrisă de fr. Barbour: „Cele Trei Lumi”; și publicația periodică lunară editată de frații Barbour, Russell și Paton: „Vestitorul Dimineții”. (2) Ca urmare a acestei răspândiri a adevărului, sute de frați au fost câștigați cu aceste adevăruri și s-au despărțit de Babilon. Astfel, boabele de grâu au fost luate de pe tulpinile pe care au crescut cu secera Adevărului, adică secerarea a fost în desfășurare începând cu anul 1874.

⁴⁹ Din nou, faptul că în timpul acelor ani au fost formate mai multe adunări ale poporului Adevărului dovedește că era în desfășurare al doilea proces al lucrării secerișului, adică snopirea. O adunare era în Allegheny, Pa.; alta în Rochester, NY; o a treia în Almont, Michigan și o a patra în Dansville, NY; în alte părți existau grupuri mai mici de frați.

⁵⁰ Mai mult decât atât, faptul că, fiind al șaselea proces al secerișului, prima cernere a Secerișului Evanghelic a început la Paște în anul 1878 formând paralela cernerii în legătură cu moartea Domnului nostru, dovedește că înainte de Cincizecimea din anul 1878 șase procese ale secerișului fuseseră în desfășurare și că, prin urmare, Secerișul Evanghelic începuse cu mult timp înainte de anul 1878. Astfel faptele demonstrează că secerarea a început în anul 1874.

⁵¹ Cu privire la faptul că secerarea a început în anul 1874, ar putea fi date și alte argumente în afară de cele șapte argumente date mai sus, de exemplu, măsura liniei de podea a Marii Galeriei din Marea Piramidă, care se termină la anul 1914, dovedește că cei 40 de ani ai lucrării de seceriș au început în anul 1874; dar credem că a fost dat un număr suficient de argumente pentru a demonstra al doilea concept. Având în vedere că acest concept este dovedit, trecem acum la al treilea concept.

CONFORM PASTORULUI, TIMPUL DE SECERARE NU ESTE DIN 1878 PÂNĂ ÎN 1918

⁵² III. Pastorul nostru nu a învățat niciodată că secerarea a început în aprilie 1878 și că se va sfârși în aprilie 1918.

J.F. Rutherford și susținătorii săi, Carl Olson și susținătorii săi și alții susțin că Pastorul nostru a învățat că secerarea a început în aprilie 1878 și s-a terminat în aprilie 1918. Noi negăm lucrul acesta. Articolul pe care ei își bazează afirmația (Z 1916, pag. 263-265 [VDM, Vol. 2, Nr. 2, pag. 97, n.e.]) nu declară aceste gânduri, pe care s-a presupus neîntemeiat că le susține. Le sugerăm fraților noștri dragi să-l citească și să-l recitească și, dacă este necesar, să-l recitească din nou și să vadă singuri că el nu învață așa. Cel mai atent studiu al articolului nu dezvăluie, așa cum s-a învățat acolo, că aceste date sunt începutul și sfârșitul lucrării de secerare. Vor dori acești frați să ne spună cu amabilitate unde arată articolul că acestea *sunt datele secerării?*

⁵³ Nu numai că articolul acesta nu învață că datele aprilie 1878 și aprilie 1918 sunt începutul și sfârșitul secerării, dar nimic de acolo nu sugerează că aceste date ar fi pentru începutul și sfârșitul ei. Există două afirmații în articol din care J.F. Rutherford și alții au dedus datele, dar cu totul eronat. Prima afirmație (pag. 264, col. 2, par. 2, 6) este în sens că sfârșitul mâniei asupra lui Israel a fost în aprilie 73 și că paralela acestei date a fost aprilie 1918. Această afirmație este adevărată, dar nu se referă deloc la secerare; mai degrabă ea se referă la arderea plevei; și, desigur, sfârșitul arderii plevei în Israelul Trupesc nu poate fi pus în paralel cu sfârșitul secerării grâului în Israelul Spiritual. Oamenii care se rățesc printr-o astfel de deducție nu sunt călăuze bune. Cu siguranță îi vor face pe alții să cadă în groapă! Cea de-a doua afirmație din care a fost extrasă deducția precum că datele aprilie 1878 și aprilie 1918 au fost martore respectiv la începutul și sfârșitul secerării, este cea care spune că până la Cincizecimea din anul 33 e.n. nu exista niciun grânar (pag. 264, col. 2, par. 1). Raționamentul care a generat această deducție este următorul: Deoarece nu a existat niciun grânar până la Cincizecimea din anul 33 e.n., de aceea nu s-a făcut nici secerare până atunci! Și, prin urmare, nu s-a făcut secerare până la Cincizecimea din anul 1878, timpul paralel din Secerișul Evanghelic; și deoarece secerarea Secerișului Evanghelic durează 40 de ani, secerarea trebuie să se fi terminat în anul 1918! Ce raționament slab – procesul de *secerare* este confundat cu

procesul de *punere în grânar*, pe câtă vreme, atât în natură cât și în har, secerarea este primul iar punerea în grânar este al șaptelea și ultimul proces al Secerișului. Deducția corectă care trebuie extrasă din faptul că punerea în grânar a început la Cincizecimea din anul 33 este aceasta: că celelalte șase procese ale secerișului, primul fiind secerarea, au început înainte de Cincizecimea din anul 33, și că secerarea, primul proces, trebuie să fi început cu mult timp înainte de Cincizecimea din anul 33. Aceasta este în armonie cu data corectă – octombrie 29, după cum am dovedit mai sus. Astfel, chiar punctul pe care ei își bazează în principal argumentul lor controversat le infirmă complet opinia!

⁵⁴ Articolul Pastorului nostru din „Turnul de Veghere” menționat mai sus neagă fixarea anului 1918 sau a oricărei alte date ca timpul pentru sfârșitul secerării Secerișului Evanghelic. Această negare este clar afirmată (pag. 263, ultimul par.) după cum urmează: „Nu fixăm date pentru că știm că nu avem în fața noastră nicio indicație despre timp, pe care s-o aplicăm – după cum Ilie și Elisei nu au fost trimiși într-un loc anume după ce au ajuns la Iordan”. Dacă J.F. Rutherford, Clayton Woodworth, G.H. Fisher și Carl Olson ar fi păstrat discreția sfântă pe care a păstrat-o Pastorul nostru scump, nu ar fi fost vinovați de faptul că au indus în eroare pe mulți frați cu privire la acest punct și la altele. Menta Sturgeon ne spune în formă tipărită că imediat după moartea Pastorului nostru el s-a angajat să-i fie la fel de credincios după moarte cum i-a fost în timpul vieții sale. El știe și a spus în repetate rânduri că după ce a apărut articolul „Secerișul nu s-a sfârșit”, ca răspuns la multe întrebări de la convenții, Pastorul nostru a afirmat cu hotărâre că nu a fixat nici o dată pentru sfârșitul secerării, lucru pe care și noi și mulți alții l-am auzit spunând pe Pastorul nostru la câteva convenții de la sfârșitul acelei veri și de la începutul toamnei. Având în vedere faptele acestea, cum ar putea el să armonizeze angajamentul său cu aceea că acceptă cartea lui Carl Olson care pune deoparte învățătura Pastorului nostru, nu numai pe acest subiect, ci și pe multe altele?

⁵⁵ Fixând această dată, 1918, conducătorii de la Societate i-au făcut pe mii de frați să se dezamăgească; și suntem mulțumiți, faptul că ei și alții fixează date greșite va produce și alte dezamăgiri.

INTERPOLĂRI GROSOLANE ȘI ÎNȘELĂTOARE

⁵⁶ Nu puțini citează afirmațiile din „Predicile Pastorului Russell” (pag. 287, par. 1 și 289, par. 3) drept dovadă că scumpul nostru Pastor a învățat că secerarea a început în anul 1878 și s-a terminat în anul 1918. Răspundem că în cartea de predici tipărită la sfârșitul anului 1917 de către Societate datele acestea vor fi găsite la paginile menționate mai sus dar nu și în predică așa cum a publicat-o scumpul nostru Pastor. Predica în cauză a fost publicată pentru prima oară în anul 1908 și a dat corect datele 1874 și 1914 pentru începutul și sfârșitul Secerișului. *Pastorul nostru nu a schimbat niciodată*

acele date în predica aceea. Ele au fost schimbate după moartea sa, cel mai probabil pentru a constrânge a fi acceptate ca pe anumite trăsături de timp ale sale pe care el nu le-a învățat niciodată, înșelând astfel pe mulți, întocmai cum a fost în cazul versetului interpolat de la 1 Ioan 5:7. Cel care este responsabil de această schimbare poartă mare răspundere. Un astfel de procedeu nu poate decât să trezească neîncredere, că și alte schimbări înșelătoare au fost făcute în scrierile sale, sau că ar mai putea fi făcute. În numele Domnului atragem atenția acestor leviți să nu mai facă presupuneri, înșelări și să nu strice scrierile preoțești ale Robului acela. Ei nu sunt calificați pentru a le corecta și se pun în pericol (Leviticul 10:1, 2)! Să ia măsuri de precauție!

⁵⁷ Noi nu susținem că scumpul nostru Pastor nu a renunțat la data 1914 ca fiind sfârșitul lucrării de secerare; căci articolul menționat mai sus dovedește că el a renunțat, deși nici în articolul acela, nici în oricare altul, nici pe cale orală el nu a fixat o altă dată pentru sfârșitul lucrării de secerare. Se ridică întrebarea: cum a ajuns el să creadă că a greșit în această privință? Articolul în sine arată (la pag. 263, col. 2, par. 4) că lui i s-a părut că prea mulți oameni sunt câștigați pentru Adevăr începând cu octombrie 1914 pentru a fi rezultatul unei lucrări de spicuire. Este sigur că un număr mare de oameni au venit la Adevăr în perioada aceea; dar nu ar putea fi explicat lucrul acesta în armonie cu gândul că atunci se petrecea lucrarea de spicuire? Credem că ar putea. Desigur că niciunul dintre noi nu știe exact câți sunt necesari pentru a constitui spicuirea Secerișului Evanghelic, deși este puțin probabil că ar fi un număr mare și în niciun caz atâția pe câți i-a văzut scumpul nostru Pastor venind la Adevăr în perioada aceea. De aici și îndoielile sale; și dacă toți care au venit la Adevăr în perioada aceea ar fi fost membri ai Turmei Mici, noi am trage aceeași concluzie pe care a tras-o el, adică aceea că trebuie să fi fost ca rezultat al lucrării de secerare și nu al celei de spicuire. Dar există dovezi biblice bune pentru a crede că la timpul acela un număr mare dintre cei care își pierduseră coroanele părăseau biserica nominală și veneau la Adevăr. Lot care a părăsit Sodoma înainte de a fi început nimicirea cetății *tipifică o parte a Marii Mulțimi* care părăsește biserica nominală și vine la Adevăr înainte de a începe părțile succesive ale nimicirii Creștinătății. Nимicirea Creștinătății *a început odată cu războiul*; prin urmare, înainte ca o țară să înceapă a fi implicată în război, o parte a celor care își pierduseră coroanele din acea țară părăsise biserica nominală și venise la Adevăr. Astfel, de exemplu, cu ceva timp înainte ca America să se implice în război, un număr foarte mare dintre cei care își pierduseră coroanele părăsise aici biserica nominală și venise la Adevăr. Acești oameni care veneau la Adevăr în număr mare l-au făcut pe Pastorul nostru să se îndoiască că sunt rezultatele lucrării de spicuire, nedându-și seama că erau dintre cei care își pierduseră coroanele. Dar dacă ținem cont de faptul că Lot cel antitipic nu este o parte a spicuirilor Turmei Mici,

nu ne va fi greu să armonizăm faptele acelor timpuri cu faptele dovedite clar de către Pastorul nostru: că cei 40 de ani de secerare au început în anul 1874 și s-au sfârșit în anul 1914, și că restul membrilor Turmei Mici care au venit la Adevăr după aceea au constituit spicuirea Secerișului Evanghelic, așa cum a considerat Pastorul nostru pentru un timp.

⁵⁸ Prin Providența Domnului, mai mulți frați (în prezent adepți ai Societății) care au fost martori și parțial actori ai evenimentelor, în anul 1917 ne-au informat la Betel despre modul în care scumpul nostru Pastor a ajuns să facă unele schimbări sugerate în Z 1916, pag. 263-265. Prezentăm aici faptele. De ceva vreme fusese tulburat de faptul că mai mulți oameni veneau la Adevăr decât ar fi fost justificat doar de lucrarea de spicuire. Pe când se afla în această stare de spirit el a scris un articol pe acest subiect pentru a fi publicat în „Turn”, dar înainte de a fi trimis la tipografie, un frate, care este acum de partea Societății, l-a întrebat pe Pastorul nostru în timpul unei mese în sufrageria de la Betel: „Faptul că secerarea a fost făcută de către Secerătorul *Încoronat* (Apocalipsa 14:14-16), nu demonstrează că secerarea a început după ce Domnul nostru a început să exercite autoritate regală în anul 1878?” În întrebarea sa fratele a confundat *posesia* autorității divine ca Rege cu *exercitarea* acestei autorități regale. Domnul nostru a avut această autoritate înainte de întoarcerea Sa în anul 1874 (Psalmii 45:3, 4), deși prima oară a exercitat-o în anul 1878. Fratele acesta a stăruit mai departe că gândul său era confirmat de timpul trezirii sfinților adormiți (Apocalipsa 14:13), care este descrisă chiar înainte de a fi descrisă secerarea. Dar el a trecut cu vederea faptul că viziunile din Apocalipsa nu se succed întotdeauna în ordine cronologică. Deși Pastorul nostru nu a susținut gândul fratelui, acesta i-a sporit îndoielile referitor la sfârșitul secerării în anul 1914; și când s-a întors la studiul său după masă, el a dictat câteva paragrafe pe care le-a inserat în articolul menționat mai sus. Aceste paragrafe au adăugat câteva modificări celor deja incluse în articol. Aceasta a avut loc la sfârșitul verii anului 1916. Pastorul nostru se îndrepta spre moarte și, din cauza numeroaselor sale poveri, nu i-a putut oferi subiectului puterea și claritatea gândirii de odinioară. Prin urmare, el a publicat un articol care a contrazis argumentele sale incontestabile date în „Studii” și în „Turnuri”. Scripturile, Rațiunea și Faptele demonstrează că prezentările sale anterioare sunt corecte, de aceea le acceptăm pe ele mai degrabă decât pe aceasta de mai târziu. Cu siguranță, în împrejurările acelea, cei care îl iubesc nu-l vor învinui, dacă, în timp ce se îndrepta spre moarte și era împovărat de sarcini supraomenești, ne-a dat o explicație mai puțin logică decât atunci când era în plină vigoare! Da, chiar actul în sine îi arată marea smerenie și ne face să-l iubim mai mult! Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru fiecare amintire a lui și ne rugăm zilnic Tatălui nostru să-i binecuvânteze amintirea! O, dacă frații i-ar prețui mai mult învățăturile!

⁵⁹ De ce Domnul i-a permis Pastorului nostru să sugereze că a greșit învățând că anul 1914 a fost sfârșitul secerării? Evenimentele care au urmat sugerează un răspuns satisfăcător: Următorul mare eveniment care era înaintea poporului Domnului avea să fie separarea Turmei Mici de Marea Mulțime. Aceasta a implicat una dintre cele mai grele încercări din experiența Turmei Mici și lucrarea celei mai puternice amăgiri dezlănțuite vreodată în mijlocul poporului lui Dumnezeu. Căci, având în vedere că aceștia au păstrat Spiritul sfânt, a fost nevoie de o amăgire foarte puternică pentru a-i dezorienta pe mulți din Turma Mică și pentru a înșela pe Marea Mulțime, mult mai subtilă decât oricare altă amăgire frenetică prin care clasa Morții a Doua, din cauza că pierduse Spiritul sfânt, fusese anterior înșelată și separată de Biserică. Și știm că data 1918 anunțată ca sfârșit al Secerișului (da, *ei chiar pretinzând a fi data la care ultimul membru al Corpului va pleca de pe pământ*), o dată pe care Pastorul nostru nu a arătat-o pentru vreun eveniment, a fost o parte a amăgirii puternice și, ca atare, a contribuit la dezorientarea a nu puțini dintre cei Credincioși și la înșelarea completă a majorității Marii Mulțimi. Domnul știa că conducătorii de la Societate, ca învățători ai „lucrurilor stricate”, vor suci articolul „Secerișul nu s-a sfârșit” ca să învețe ceea ce nu învață și, astfel, să-l folosească pentru a-și orbi adepții creduli să intre în „Marea Campanie”, care s-a dovedit a fi a doua lovire a Iordanului. Știind că aceasta va servi scopurilor Sale cu privire la ambele clase ale poporului Său, Domnul i-a permis Pastorului nostru scump, în timp ce murea încet, să scrie că a greșit cu privire la data sfârșitului secerării. Iar conducătorii de la Societate, sucind schimbarea să însemne altceva, au lucrat mai presus de toate ca acesta și alte „lucruri stricate” de-ale lor să fie spre amăgirea multora. „El toate le-a făcut bine” (Marcu 7:37).

„O, adânc al bogățiilor, deopotrivă ale înțelepciunii și cunoașterii lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse [pentru cei care le lipsește blândețea] sunt judecățile Lui și peste putință de găsit căile Lui! ... Pentru că din El și prin El și pentru El sunt toate. A Lui fie gloria pentru totdeauna. Amin” (Romani 11:33, 36)

⁶⁰ Dorim să îi asigurăm pe toți frații, fie că sunt sau nu adepți ai Societății, că au iubirea sinceră a inimii noastre. Motivul care determină apariția unor astfel de articole este iubirea pentru Domnul, adevăr și frați. Această iubire ne îndeamnă să trimitem revistele acestea la cât mai mulți dintre cei dragi pe care îi putem găsi. Le-am trimite cu plăcere celorlalți, dar ne lipsesc adresele lor. Suntem siguri că nu puțini au primit ajutor. Simpatizăm cu oricine ar fi putut fi nemulțumit. Credința noastră este că, la timpul cuvenit, aceștia vor recunoaște și vor aprecia eforturile noastre făcute pentru ei. Între timp ne rugăm pentru ca tot poporul iubit al Domnului să aibă cele mai bogate binecuvântări pe care este în stare să le primească. Domnul le acordă în numele lui Isus!

ÎNTREBĂRI BEREENE PENTRU STUDIUL DE MAI SUS

¹ În câte sensuri este folosit cuvântul seceriș și care sunt ele? Care sunt faptele implicate în sensul larg al cuvântului, și care sunt faptele implicate în sensul restrâns al cuvântului?

² În câte sensuri este folosit cuvântul secerare și care sunt ele? Care sunt faptele implicate în sensul larg al cuvântului, și care sunt faptele implicate în sensul restrâns al cuvântului?

³ Care sunt cei doi termeni sinonimici care se referă la trăsăturile finale ale lucrării Turmei Mici față de sine?

⁴ Câte feluri de sigilări există? Cum se deosebesc ele?

⁵ Care este și care nu este scopul acestui studiu? Când a fost și când nu a fost convenit să fie înțeles timpul sigilării pe frunte? De ce nu a fost făcut cunoscut „Robului acela” timpul sigilării pe frunte? De ce nu i-a fost clarificat lui și de ce i-a fost clarificat altuia?

⁶ Care sunt cele trei raționamente conform cărora este prezentat Timpul de Secerare în acest articol?

⁷ Care sunt cele trei lucruri implicate în ceea ce-l privește pe ultimul sfânt conceput de spirit și sigilat pe frunte? Ce fel de lucrare se poate face timp de câțiva ani după ce este secerat ultimul membru al Cristosului, și ce fel de lucrare nu se poate face?

⁸ Care este felul de lucrare la care se referă Ioan 9:4? Și care este felul de lucrare la care nu se poate referi? De ce nu? Explicați Scripturile care dovedesc aceste gânduri.

⁹ Ce se are în vedere prin „noaptea” din Ioan 9:4? Când și cu ce a început ea? Cum a cuprins ea fiecare țară? Ce concluzie trebuie trasă din prezența ei peste tot?

¹⁰ Explicați fiecare termen simbolic care apare în Apocalipsa 7:1-3.

¹¹ Ce trebuia să preceadă vântul simbolic din Apocalipsa 7:1? Ce înseamnă acest lucru și ce nu înseamnă? Dați niște ilustrații care să explice acest lucru. Ce națiune nu a intrat declarativ în Războiul Mondial? Cum a fost ea implicată în război? Care sunt cele două concluzii care rezultă din aceste considerații?

¹² Cum demonstrează Psalmii 149:5-9 că secerarea s-a terminat înainte de toamna anului 1916?

¹³ Cum demonstrează prima lovire a Iordanului că sigilarea pe frunte s-a terminat înainte de toamna anului 1916?

¹⁴ Cum demonstrează procedura dublă a Marelui Preot cu Țapul pentru Azazel că sigilarea pe frunte s-a terminat înainte de toamna anului 1916?

¹⁵ Cum demonstrează separarea lui Ilie și Elisei că sigilarea pe frunte s-a terminat înainte de toamna anului 1916?

¹⁶ Cum demonstrează distribuția dublă a dinarului că sigilarea pe frunte s-a terminat înainte de toamna anului 1916?

¹⁷ Cum demonstrează misiunea Pastorului nostru că sigilarea pe frunte s-a terminat înainte de toamna anului 1916?

18 Care este opinia larg răspândită în ce privește semnificația bărbatului cu cornul cu cerneală?

19 Dați trei motive din care se înțelege că bărbatul cu cornul cu cerneală reprezintă o clasă. Cum și când a început „Robul acela”, în calitate de conducător al clasei „Bărbatul cu cornul cu cerneală”, să raporteze sigilarea celor Aleși? Ce dovedește aceasta în privința timpului sigilării?

20 Cum dovedește Apocalipsa 16:17 că sigilarea pe frunte a celor Aleși s-a terminat înainte de paștele din anul 1918?

21 Cum dovedește Apocalipsa 19:1, 2 că sigilarea pe frunte a celor Aleși s-a terminat cu ceva timp înainte de toamna anului 1917?

22 Explicați, în tip și antitip, care este lucrarea lui Ghedeon cu israeliții până la prima bătălie.

23 Explicați, în tip și antitip, care sunt cele două bătălii ale lui Ghedeon. Cum dovedesc acestea că sigilarea pe frunte s-a terminat înainte de toamna anului 1916? Explicați, în tip și antitip, ce bătălie a avut loc între cele două bătălii ale lui Ghedeon?

24 Care este felul în care Numeri 7:1-9, în tip și antitip, dovedește că secerarea s-a terminat înainte de toamna anului 1916?

25 Care este felul în care Ezechiel 44:1, 2, în simbol și în realitate, dovedește că secerarea s-a terminat înainte de toamna anului 1916?

26 Descrieți ziua și ora din Matei 24:36 și 25:13. De ce sunt adevărate lucrurile acestea? Cât de lungă este fiecare oră a zilei? Când a început și s-a terminat prima oră? De ce? Care este motivul din care ora aceasta a fost perioada de secerare și spicuire? În mod corespunzător, înainte de ce dată trebuie să se fi terminat sigilarea pe frunte?

27 Care este data pentru terminarea sigilării pe frunte indicată în Geneza 15:7-21? Explicați în detaliu modul în care pasajul acesta ne dă data de 18 aprilie 1916 pentru terminarea lucrului de spicuire?

28 Ce sugestie greșită a fost făcută cu referire la ce se va întâmpla pe 18 aprilie 1916?

29 Ce a întrebat și ce nu a întrebat Avraam? Ce răspuns fără cuvinte a dat Iehova? Care este răspunsul tipic pe care l-a dat El? Care este adevărul pe care-l extragem din răspunsurile date?

30 Ce sugerează Vol. VII în privința datei pentru începutul celor 3960 de ani? Ce presupunere face el, care nu poate fi dovedită, pentru a începe astfel anii?

31 Care este data cu care trebuie să înceapă acești ani? De ce? Care sunt clasele reprezentate de cele cinci jertfe? Ce reprezintă desplicarea animalelor și lăsarea păsărilor nedesplicate? Care este semnul general și special pe care l-a dat Dumnezeu că Avraam va moșteni țara? Ce dovedește trăsătura de timp?

32 Ce concluzie trebuie să tragem din cele 16 argumente date mai sus? Ce nu este un argument împotriva acestei concluzii? Care sunt alte fapte care confirmă această concluzie?

33 Când a început secerarea? Cât timp a învățat aceasta „Robul acela”?

34 Ce argument dă Daniel în privința acestui punct? Care sunt faptele în armonie cu profeția lui Daniel?

35 Explicați, în tip și antitip, 1 Împărați 19:5-8. Arătați felul în care 1 Împărați 19:5-8 dovedește că anul 1874 este începutul secerării.

36 Care este felul în care spionarea țării dovedește că secerarea a început în anul 1874?

37 Care este felul în care ziua din Parabola cu Dinarul dovedește că secerarea a început în anul 1874?

38 Care este felul în care Apocalipsa 14:14-16, în simbol și în realitate, dovedește că secerarea a început în anul 1874? Care este lucrul de care trebuie să luăm seama în privința simbolului coroanei? De ce?

39 Ce dovedesc Dispensațiile Paralele în ce privește data 1874? Care sunt lucrurile și perioadele la care se referă?

40 Cine a fost primul bob de grâu? De ce? Ce rezultă din faptul acesta în ce privește începutul Secerișului Iudaic?

41 Ce dovedește chemarea celor 12 și a celor 70 în privința timpului începutului Secerișului Iudaic? Acordați atenție Scripturilor la care se face referire și explicați detaliile lor.

42 Arătați lucrarea de secerare făcută înainte de moartea Domnului nostru din punct de vedere Scriptural și factual.

43 Citiți și explicați patru Scripturi care arată că între octombrie 29 și aprilie 33 e.n. s-a făcut o lucrare de secerare.

44 Care este felul în care Ioan 3:29, 30 dovedește același gând, că secerarea a început în anul 1874?

45 Care este felul în care Ioan 4:34-38 dovedește același lucru, că secerarea a început în anul 1874?

46 Care este felul în care desfășurarea a șase procese ale secerișului înainte de Cincizecime dovedește același lucru, că secerarea a început în anul 1874?

47 Ce rezultă din cele analizate mai sus?

48 Care sunt cele două serii detaliate de fapte care dovedesc că Secerarea a început în anul 1874?

49 Care sunt faptele care dovedesc că snopirea era în desfășurare cu câțiva ani înainte de anul 1878?

50 Când a început prima cernere a Secerișului Evanghelic? Ce dovedește aceasta în privința timpului de secerare?

51 Ce alt argument confirmativ poate fi dat în favoarea secerării?

52 Ce afirmație neîntemeiată s-a făcut în privința anului 1878? De ce este aceasta o afirmație neîntemeiată?

53 Ce nu este sugerat în Z 1916, pag. 263-265? Care sunt cele două afirmații din care au fost deduse cele două date false? Cum trebuie infirmate deducțiile acestea? Care sunt deducțiile corecte care trebuie extrase din faptul că până la Cincizecimea din anul 33 nu exista niciun grâнар?

⁵⁴ Care este modul în care Z 1916, pag. 263, ultimul paragraf, respinge pretenția că învață anul 1918 pentru sfârșitul secerării? Cum s-au purtat față de „Robul acela” cei care au răstălmăcit articolul acesta?

⁵⁵ Ce rezultat a avut fixarea datei 1918? Ce rezultat va avea fixarea altor date greșite?

⁵⁶ Care este interpolarea bătaoare la ochi care a fost făcută pentru a face să pară că Pastorul nostru a învățat ceea ce este o perioadă falsă a Secerării? Care este natura acestei fapte și care sunt rezultatele ei?

⁵⁷ Cine a renunțat la anul 1914 ca sfârșit al Secerării? De ce? Cum putem armoniza faptele care l-au nedumerit cu datele pentru Secerare pe care le-a arătat cu dovezi?

⁵⁸ Care sunt faptele ce au legătură cu schimbarea gândului Pastorului nostru referitor la sfârșitul Secerării în anul 1914? În ce stare fizică se afla el atunci? Care este opinia sa corectă? Ce atitudine ar trebui să avem față de el ținând cont de toate împrejurările?

⁵⁹ De ce Domnul i-a permis Pastorului nostru să renunțe la data corectă? În ce mod și din ce motiv a contribuit schimbarea aceasta la scopul Domnului? Ce atitudine ar trebui să avem față de Domnul pentru rolul Său în această problemă?

⁶⁰ Care sunt motivele care au determinat discutarea stărilor și învățăturilor de la Societate? Care este speranța și rugăciunea noastră în ceea ce-i privește pe toți cei în cauză?

PT №240, 1938, 164-174

ÎNTREBĂRI DE INTERES GENERAL

CHEMAREA CELOR DE DUPĂ ORA A UNSPREZECEA

Întrebare: Întrucât chemarea de la ora a unsprezecea a fost din februarie 1908 până în iunie 1911, au intrat sub vreo chemare cei care s-au consacrat după iunie 1911 și înainte de octombrie 1914?

Răspuns: Ei nu au intrat sub vreo chemare însoțită de o cernere, așa cum a fost în cazul tuturor în timpul celor cinci chemări din parabolă. În Nr. 77 am arătat că în timpul celor cinci chemări prezentate în Parabola cu Dinarul au fost invitați să lucreze în vie oameni în număr deosebit de mare. Acest lucru s-a datorat faptului că cele cinci cerneră care însoțeau în mod separat aceste chemări au dezvăluit că exista un număr mare de frați care își pierduseră coroanele, făcând necesare cele cinci chemări. Dar nu trebuie să conchidem din acest fapt că nimeni nu a fost chemat în timpul perioadei de Secerare în afară de aceste cinci timpuri speciale de chemare; căci aceasta ar însemna că timp de două ori câte aproape șapte ani (din octombrie 1884 până în iunie 1891 și din octombrie 1894 până în iunie 1901) nimeni nu a fost chemat în vie, după cum ar implica și faptul că din iunie 1904 până în februarie 1908 nimeni nu a fost chemat. Experiența respinge un astfel de gând, deoarece, de asemenea, nu este rațional în sine. Mai degrabă trebuie să înțelegem, așa cum arată experiența și confirmă rațiunea, că în perioadele dintre timpurile speciale de chemare din Parabolă au venit la Adevăr mult mai puțini oameni decât în timpul acelor chemări. Bineînțeles că nimeni nu putea intra în chemarea de sus fără o invitație, indiferent de timpul când a intrat în ea. Prin urmare, între perioadele de chemare din Parabolă și după ce s-a terminat ultima perioadă de chemare – ora a unsprezecea, au fost chemate persoane. De exemplu, acest lucru este foarte evident din faptul că ultimul care a fost chemat în Turma Mică și-a primit invitația pe 16 septembrie 1914, așa cum arată Piramida și după cum confirmă tabernacolul într-un mod

general. Căci imediat după ce Aaron a terminat să facă ispășire pentru altar, ceea ce tipifică pe Marele nostru Preot făcând atribuire pentru ultimul care a devenit o parte a Altarului antitipic, el a început să mărturisească păcatele voite ale Israelului asupra țăpului pentru Azazel, ceea ce tipifică pe Marele Preot al Lumii începând să relateze păcatele voite ale Creștinătății asupra Marii Mulțimi, pe 20 septembrie 1914. Pentru că în după-amiaza acelei zile, la Convenția de la Fort Worth, Isus și „Robul acela”, ca purtătorul Său de cuvânt, au început o astfel de relatare în prima predică care a fost dedicată acestor subiecte și lansată în presă în timpul acelei săptămâni. Aceasta dovedește că, cu puțin timp înainte de după-amiaza zilei de 20 septembrie 1914, ultimul membru al Corpului lui Cristos intrase în chemare la punctul conceperii de Spirit.

PT №104, 1927, 118

FUGA LUI LOT DIN SODOMA

Întrebare: Ce tipifică fuga lui Lot și a fiicelor sale în Țoar și la munte, și ce este tipificat de incestul lor și de copiii lor? Geneza 19:18-22, 30-38.

Răspuns: Am arătat deja în aceste coloane (PT 1929, 124, par. 4) că eliberarea lui Lot din Sodoma de către cei doi îngeri tipifică eliberarea acelei părți a Marii Mulțimi care a venit la Adevăr din Biserica Nominală prin cei doi îngeri antitipici (cei care și-au păstrat coroanele și cei care și-au pierdut coroanele, adică prin Ilie și Elisei antitipici) chiar înainte ca războiul, prima parte a marii strâmtorări, să înceapă în cele câteva țări în care se aflau ei. Înțelegem că Țoar [mic] reprezintă levitismul ca un mic guvern religios. (Babilonul Mic.) Cei care și-au pierdut coroanele, reprezentați de către *un singur* înger căruia i s-a adresat Lot și *singurul* care i-a răspuns lui Lot în vers. 18-22, a consimțit ca Lot cel antitipic să fugă în Țoarul antitipic pentru siguranță, deși, înainte de aceasta,

atât cei care și-au păstrat coroanele cât și cei care și-au pierdut coroanele au sfătuit clasa Lot să fugă la Împărăție. (Muntele.) Fiica mai mare a lui Lot pare să reprezinte pe cei mai buni dintre cei consacrați neconcepuți, iar fiica lui mai mică – pe cei mai buni dintre cei îndreptățiți prin credință din Babilonul Mare, care, împreună cu Lot cel antitipic, l-au părăsit înainte ca războiul, ca început al marii strâmtorări, să afecteze cele câteva țări în care se aflau ei, și care, împreună cu Lot cel antitipic, au fugit în cetatea levitică ca la un refugiu de timpul de strâmtorare. Lot și fiicele sale temându-se să rămână în Țoar, tipifică faptul că părțile claselor la care tocmai ne-am referit au ajuns să se teamă că nu vor fi în siguranță în cetatea levitică. Plecarea lor din Țoar tipifică faptul că antitipurile lor renunță la speranța de a fi în siguranță în cetatea simbolică, iar locuirea lor pe munte tipifică fixarea speranțelor lor pe Împărăție pentru siguranță. Starea de secret și deprimare mai mare sau mai mică în care aceștia s-au aflat și încă se vor afla este tipificată de locuirea lui Lot cu fiicele sale în peșteră. Fiica mai mare a lui Lot, îmbătându-l cu vin, tipifică modul în care dorințele și pretențiile unora dintre cei consacrați neconcepuți, în sens că sunt în chemarea de sus (acei Vrednici Tineri printre leviți care se cred concepuți de spirit), îl înșală pe Lot cel antitipic să creadă că ei aleargă pentru coroană. Incestul lor tipifică faptul unirii antitipurilor lor în folosirea acestei erori pentru a înmulți această clasă a consacraților neconcepuți care au astfel de dorințe și pretenții, și pe care, de fapt, ei singuri le produc. Fiica mai mică a lui Lot, îmbătându-l cu vin, tipifică modul în care dorințele unora dintre cei îndreptățiți prin credință de a avea parte de chemarea de sus și pretențiile lor cu privire la ocaziile prezente de a intra în chemarea de sus îl înșală pe Lot cel antitipic ca el să creadă că ei au o astfel de ocazie. Incestul lor tipifică faptul unirii antitipurilor lor în folosirea acestei erori pentru a înmulți această clasă a îndreptățiților prin credință care au astfel de dorințe și pretenții, și pe care, de fapt, ei singuri le produc. Vedem aceste antitipuri împlinindu-se chiar în fața ochilor noștri. Acest tip ne permite să măsurăm corect credințele și activitățile leviților etc. în privința acestor lucruri.

PT №130, 1929, 144

REZULTATELE RELE ALE TREZIRII SPERANTELOR FALSE

Întrebare: Are vreun rezultat rău învățătura că chemarea de sus este încă deschisă pentru aspiranții noi?

Răspuns: Eroarea dă întotdeauna rezultate rele; iar în acest caz le dă în mod special pe cele rele. Ea duce la incest simbolic și la nașterea de copii nelegitimi simbolici, care vor suferi de fapt mari pierderi și dezamăgiri. Aceștia se fac vinovați de o mare aroganță, cei consacrați printre ei (foști Vrednici Tineri) pentru că insistă să se impună Domnului ca membri ai miresei Sale fără ca Domnul să-i fi invitat la aceasta (Evrei 5:4; Ioan 6:44), și cei

neconsacrați printre ei (foști îndreptățiți de probă), deoarece insistă că sunt invitați la aceasta fără ca Domnul să-i fi invitat. Primii își pierd poziția ca Vrednici Tineri și devin moabiți antitipici, iar cei din urmă își pierd îndreptățirea de probă și devin amoniți antitipici în capacitatea lor de a-și revendica acele privilegii și în capacitatea lor de a se uni cu membrii beți ai Marii Mulțimi (Lot cel antitipic) pentru a da naștere altora prin astfel de erori, primii devenind fiica mai mare a lui Lot cel antitipic, cei din urmă – fiica mai mică a lui Lot cel antitipic. După cum a învățat Pastorul nostru, Lot reprezintă acea parte a Marii Mulțimi care a părăsit Biserica nominală chiar înainte de a începe nimicirea ei, adică chiar înainte ca Războiul Mondial, implicând țările separate în care se afla ea, să înceapă nimicirea Bisericii nominale. Soția sa care s-a transformat într-un stâlp de sare reprezintă pe cei ce și-au pierdut coroanele care, înainte de a scăpa cu totul, își întorc sentimentele spre lucrurile lăsate în urmă și care, ca rezultat, merg în moartea a doua. Fiica sa mai mare și fiica sa mai mică îi reprezintă pe Vrednicii Tineri și, respectiv, pe cei îndreptățiți prin credință care au scăpat la timpul acela. În scena din munte Lot îi reprezintă pe cei din Marea Mulțime care sunt la Adevăr și care se lasă înșelați (îmbătați) cu doctrinele false (vinul) care le-au fost date de către anumiți Vrednici Tineri (doctrina lor falsă [vinul] fiind aceea că ei sunt în chemarea de sus) și de către anumiți îndreptățiți (doctrina lor falsă [vinul] fiind aceea că chemarea de sus este încă deschisă pentru ei, după ce, de fapt, s-a închis). Prin urmare, cele două fiice ale sale reprezintă pe unii din cele două clase tocmai menționate. Lot nefiind conștient de incest tipifică ignoranța membrilor în cauză ai Marii Mulțimi de natura actului lor. Incestul antitipic constă în faptul că Lot cel antitipic și cele două fiice-clase ale sale se pângăresc reciproc printr-o legătură greșită dând naștere la copii nelegitimi simbolici, prima pretinzând a fi în Turma Mică iar cea din urmă pretinzând a fi invitată în Turma Mică. De fapt, cei ieșiți în urma unui astfel de incest simbolic sunt copii nelegitimi simbolici – moabiți și amoniți antitipici. A se vedea întreaga relatare așa cum este consemnată în Geneza 19. Copiii nelegitimi simbolici, printre care se numără moabiții și amoniții antitipici, nu vor intra în adunarea Domnului decât după a zecea generație – decât după Mileniu, adică în decursul Puținului Timp. Cu alte cuvinte ei vor fi restituționiști. (Deuteronom 23:2, 3; D 575, 576.) Aceasta înseamnă că Lot cel antitipic își atrage asupra sa o mare vină prin partea sa în incestul simbolic, pentru care va suferi lovituri; iar fiicele sale simbolice își pierd poziția ca Vrednici Tineri și ca îndreptățiți prin credință căzând înapoi în lume, în timp ce moabiții și amoniții antitipici sunt din lume și rămân în ea. Astfel vedem că rezultatele învățării că chemarea de sus este încă deschisă, pentru aspiranții noi, sunt într-adevăr grave. Îi avertizăm în mod special pe Vrednicii Tineri de rezultatele dezastruoase

ale acceptării și practicării acestei erori. Ea îi va face să-și piardă poziția ca Vrednici Tineri și îi va da înapoi în lume.

PT №215, 1936, 167-168

Întrebare: Vor exista rezultate rele în urma învățaturii că chemarea Vrednicilor Tineri este încă deschisă din octombrie 1954 pentru aspiranții noi?

Răspuns: Fratele Johnson, răspunzând la o întrebare similară: „Are vreun rezultat rău învățătura că chemarea de sus este încă deschisă pentru aspiranții noi?” (E4, pag. 465, 466), a spus: „Eroarea dă întotdeauna rezultate rele; iar în acest caz le dă în mod special pe cele rele [...]”. A se vedea, de asemenea, PT 1954, pag. 26-28.

În mod asemănător, învățătura că chemarea pentru a face parte din clasa Vrednicilor Tineri este deschisă din octombrie 1954 pentru aspiranții noi dă rezultate foarte rele, atât acum, cât și după stabilirea împărăției pe pământ, pentru că (1) în unele cazuri îi face pe cei care se consacră din octombrie 1954 să se impună Domnului ca Vrednici Tineri, leviți antitipici, fără ca Domnul să-i fi invitat la aceasta (Ioan 6:44; Numeri 1:51; 3:12, 41, 45; 8:6, 16-19; 4:21-23), și pentru că (2) în unele cazuri îi face pe cei neconsacrați să insiste asupra faptului că sunt invitați să facă parte din clasa Vrednicilor Tineri, să fie leviți antitipici, fără ca Domnul să-i fi invitat la aceasta. Cel care persistă cu voia într-o astfel de atitudine își va pierde poziția înaintea Domnului fie (1) ca un Tăbăraș Consacrat în Epifanie fie (2) ca unul dintre *cvasi*-aleșii neconsacrați. Alte rezultate rele vor fi acelea că după ce va fi stabilită împărăția pe pământ (1) acești consacrați nu vor avea privilegiul de a face parte din clasa cea mai înaltă a restituționiștilor alături de cei aleși, tipificată de către al treilea fiu născut al Cheturei, Medan (PT 1957, pag. 23, 24; 1958, pag. 6, 7) – în schimb, ei vor veni odată cu *cvasi*-aleșii neconsacrați sau odată cu cei nealeși, în dependență de starea inimii lor; și (2) acești neconsacrați nu vor avea privilegiul de a face parte din *cvasi*-aleșii care sunt tipificați de al patrulea și al cincilea fiu al Cheturei, Madian și Ișbac – în schimb, ei vor veni odată cu cei nealeși, Șuah cel antitipic, cea mai joasă dintre clasele milenare sub Noul Legământ.

PT №438, 1958, 93

DE CE ATÂTA CRITICĂ ȘI RESPINGERE?

Întrebare: De ce ADEVĂRUL PREZENT dedică atât de mult spațiu criticării și respingerii erorilor de doctrină și practică ale altora?

Răspuns: În predicarea Cuvântului uneori este necesar să *muștrăm* (să *infirmăm* – vezi Diaglott; adică să arătăm netemeinicia erorilor) și să *certăm* (pentru o conduită greșită), precum și în mod constructiv să *îndemnăm cu toată îndelunga răbdare și doctrina* (2 Timotei 4:2). Criticăm și infirmăm erorile din mai multe motive: (1) pentru a apăra Adevărul și astfel a-l onora pe Dumnezeu;

(2) pentru a păzi pe frați de contaminare cu astfel de erori; (3) pentru a-i ajuta, dacă este posibil, pe cei rătăciți să vadă eroarea pe care o au; (4) pentru a preveni un trai lipsit de sfințenie și un serviciu greșit, pe care întotdeauna le aduc cu sine învățăturile false și (5) pentru a ne îndeplini slujba de administratori, care include apărarea și confirmarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Un veghetor adevărat, fie că slujește Biserica generală fie o congregație locală, ar trebui să aibă în vedere avertismentul Domnului din Ezechiel 3:17-21. Cum altfel va fi el credincios în administrarea sa? Cum altfel își va scăpa el sufletul? Cum am putea noi, ca păstori subordonați, să fim credincioși Domnului, Adevărului și fraților, dacă am rămâne tăcuți în timp ce Satan, prin emisarii săi, atacă Adevărul și aranjamentele sale și încearcă să-l submineze și să ducă în rătăcire pe poporul Domnului? Luptând cu zel pentru credința care a fost dată sfinților odată (Iuda 3), devine necesar să dăm la iveală și să infirmăm erorile care, în mod special, pun în pericol oile. Dacă am neglija această îndatorire față de oile dragi ale Domnului și, ca unul angajat, am fugi de lupi și i-am lăsa să sfâșie oile neajutorate (Ioan 10:12, 13), Bunul Păstor ar ridica în curând pe un altul să facă ceea ce nu am făcut noi.

Încă mai considerăm a fi necesar, după cum Isus, apostolii Săi, membrii stelelor Sale etc. au considerat a fi necesar pe vremea lor, ca prin Cuvântul lui Dumnezeu să dăm la iveală, să infirmăm diferite erori și să certăm practicile greșite pe măsură ce apar și pun în pericol pe poporul Domnului. Prin urmare, noi nu numai că prezentăm Adevărul constructiv și care avansează pe liniile doctrinare și etice, ci, de asemenea, folosim Cuvântul lui Dumnezeu pentru a muștra (a demonstra falsitatea erorii) și pentru a corecta conduita și calitățile greșite (2 Timotei 3:16, E8, pag. 81). Pentru public aceste lucruri sunt făcute în mod principal prin tratatele noastre, revistele noastre *Stindardul Bibliei*, întrunirile noastre publice etc., iar pentru frații care sunt la Adevăr prin numerele actuale și anterioare ale revistei ADEVĂRUL PREZENT, prin furnizarea Volumelor de Parousie și Epifanie etc., prin vizitele peregrinilor, discursuri, conversații, corespondență etc.; și, în funcție de pozițiile lor de serviciu, capacitatea și posibilitățile lor, mulți dintre servitorii adevărați ai Domnului colaborează în diferite privințe. Alții, foarte puțini, care sunt neloiali în măsură mai mare sau mai mică, se mulțumesc să facă puțin sau să nu facă nimic, decât că stau la o parte și privesc cu lupa pentru a găsi și a critica orice pai pe care-l văd – sau li se pare că-l văd.

PT №438, 1958, 94

ADEVĂRUL PREZENT

Editor: Leon J. Snyder, Chester Springs, Pa. 19425-2700, USA

Editorul versiunii românești ad interim: Henryk Olekszy

Adresele pentru corespondență: Slujirile Stindardul Bibliei (MML),

R. Moldova, or. Chișinău.

email: stindardul.bibliei@gmail.com site: stindardul-bibliei.net